

Glasnik MIRA

25

Međugorje
1981. - 2006.

Godište I. • Broj 6 • Međugorje • Lipanj 2006. • Cijena 2,5 KM / 10 Kn

I ja tamo (u Međugorje)
svakodnevno
hodočastim u svojim
molitvama: sjedinjujem
se u molitvama sa
svima koji tamo mole
ili su odatle pozvani na
molitvu.

(Ivan Pavao II.)

Draga djeco!

I danas vas pozivam da oživotvorujete i živite moje poruke koje vam dajem.

Odlučite se za svetost, dječice, i mislite na raj.

Samo tako imat ćete mir u svojem srcu koji nitko ne će moći uništiti.

Mir je dar koji vam Bog daje u molitvi.

Dječice, tražite i radite svim snagama da mir pobijedi u vašim srcima i u svijetu.

Hvala vam što ste se odazvali momu pozivu!

(25. svibnja 2006.)

GLASNIK MIRA

Utemeljitelj i nakladnik:

Informativni centar "Mir" Medugorje

Glavni urednik: Krešimir Šego

Lektor i korektor: Dragan Naletilić

Adresa:

Glasnik mira, Gospin trg 1
88266 Medugorje, BiH
Tel.: 00 387 36 650 200; 653 325
Faks: 00 387 36 651 300
Služba pretplate: 00 387 36 653 342
E-mail: glasnikmira@medjugorje.hr
Internet: www.medjugorje.hr

Grafičko oblikovanje:

Marin Musa // **SHIFT** KREATIVNA AGENCIJA

Tisak: Fram-Ziral, Mostar

Uplate:

Za Bosnu i Hercegovinu:
Poštanskom uplatnicom ili na žiro-račun:
3381202201145352
UniCredit Zagrebačka banka BH

Devizne uplate:

Unicredit Zagrebačka banka BH
S.W.I.F.T. ZABA BA 22
Konto: 48-06-02810-2

Uplate iz Republike Hrvatske:

HVB Splitska banka d.d.
Br. računa: 30000519000
S.W.I.F.T. BACXHR22
IBAN: HR17 2330 0035 1002 0168 2
Prilikom uplate popuniti **Nalog 14**
ili poštanskom uplatnicom

Cijena pojedinog primjeraka:

2,5 KM/10KN
Godišnja pretplata (12 brojeva)
BiH: 30 KM; Republika Hrvatska: 120 KN;
Zemlje EU: 30 Eura; Švicarska: 50 sfr; SAD: 40 US\$

List je prijavljen kod Ministarstva prosvjete,
znanosti, kulture i športa Hercegovačko-
neretvanske županije pod brojem
R-05-05-42-2175-86 /06 od 12. siječnja 2006.

Dekret Pape Urbana VIII.

U skladu s dekretom pape Urbana VIII. i uredbom II. vatikanskog koncila, izdavač izjavljuje da nema nakanu preteći sud Crkve o nadnaravnosti prirode događaja i poruka o kojima je riječ na ovim stranicama. Taj sud pripada kompetentnom autoritetu Crkve, kome se izdavač potpuno podvrgava. Riječi poput «ukazanja, čudesa, poruke» i slične imaju ovdje vrijednost ljudskog svjedočenja.

MARIJA - PREMOSTITELJ TISUĆLJEĆA I STOLJEĆA

dr. fra Tomislav Pervan

**“Htjeli bismo, Marijo, da nam sjajiš na obzorju dolaska novog vremena, dok se približavamo trećem tisućljeću nakon Isusa Krista. Htjeli bismo produ-
biti znanje o Tvojoi nazočnosti u tajni Isusa Krista i njegove Crkve, kako
nas je poučio Sabor”.**

“Htjeli bismo, Marijo, da nam sjajiš na obzorju dolaska novog vremena, dok se približavamo trećem tisućljeću nakon Isusa Krista. Htjeli bismo produbiti znanje o Tvojoi nazočnosti u tajni Isusa Krista i njegove Crkve, kako nas je poučio Sabor”. Tako je govorio Ivan Pavao II. prije dvadesetak godina, najavljujući Marijansku godinu 1987. Ivan Pavao Veliki sasma je bio usmjeren prema razdjelnici tisućljeća i stoljeća. Svoje je pastoralne planove, putovanja, spise i nastupe podređivao *nadolasku novoga tisućljeća te ulaskom u novo tisućljeće*, novi kršćanski *Advent-Došašće*, u kome Marija zauzima središnju ulogu. Upravo kao za prvoga Gospodnjeg dolaska. Pokojni Papa uveo je Crkvu u novo tisućlje-

će, Marija mu je trajno bila pratiteljica, bila je istinska prethodnica i *Hodegetria-Putokaz* i pomoć na putu, posrednica i zagovornica, učiteljica i pomoćnica na njegovu osobnom putu svetosti, ali i putu Crkve u budućnost. Marija kao životni *Vade-Mecum* - bez koga je nemoguće snaći se u vrtlogu života.

Neki se dan papa Benedikt (14. svibnja) izrazio kako je sav pontifikat Ivana Pavla II. bio obilježen onim što je Marija pretkazala u Fatimi. Svim tolikim brigama i patnjama, nevoljama i ratovima usprkos, pa i unatoč tolikim razlozima za uznemirenost, ostaje nam svima utjeha ono što je kazala *Gospa u Bijelom*, Marija u Fatimi: *Na kraju će moje Bezgrješno Srce trijumfirati*. Godina 1917. povijesni

Riječi Ivana Pavla II. na naslovnici preuzete su iz knjige
“Jan Paweł II Pozdrowiam i błogosławię”, str. 106

U OVOME BROJU PROČITAJTE:

**MIR JE DAR
KOJI VAM BOG
DAJE**

fra Ljubo Kurtović

**MIR JE MILOSNi
PROSTOR
SUSRETA BOGA
I ČOVJEKA**

fra Jozo Zovko

**CIJELU LJUD-
SKU OBITELJ
TEBI, O MARIJO,
ZAVIJEŠTAMO**

Ivan Pavao II.

**MNOGI SU
POSTALI
SVJEDOCI
VJERE**

fra Slavko Barbarić

**ZA NAS OVO
NIJE GODINA
SLAVLJA, NEGO
GODINA
ZAHVALNOSTI**

**Susret
s vidiocima:
O TAJNAMA I
OBEĆANOM
ZNAKU**

◀ je medaš u minulome stoljeću, a god. 1981. ispunjenje je onoga što je Marija pretkazala u Fatimi: Atentat na Papu, mučenička krv na Trgu sv. Petra, gdje je neki dan postavljena i spomen-ploča kao vidljivi znamen toga povijesnog nadnevka: 13. svibnja 1981., spomendan Fatimske Gospe. Nepunih mjesec i pol dana nakon atentata na Papu dogodilo se u Crkvi i svijetu Međugorje, na razdjelnici Istoka i Zapada, na granici željeznoga zastora koji je dijelio blokove i ljude, kulture i civilizacije, vjere i ideologije. Međugorje kao vidljivi odgovor na Papinu usrdnu molitvu te vapaj Nebeskoj Majci: *Dođi, dođi, dođi!* što su izgovoreni i izmoljeni pred cijelim svijetom i Crkvom na Duhove, 7. lipnja 1981.

Četvrt je stoljeća minulo od tih povijesnih i sudbonosnih dana. Sve se odvijalo i još uvijek odvija kao u snu. S psalmistom možemo klicati: *Kad Gospodin vraćaše sužnjeve sionske, bilo nam je kao da snivamo!... Među poganima tad se govorilo, silna im djela učini Gospodin.* Marija je došla, Nebo je odgovorilo na Papin vapaj. Došla je, ne zbog ove župe ili vidjelaca, nego je zbog cijeloga svijeta. Četrdeset godina komunizma i bezboštva, četrdeset godina upornih vapaja naših hrvatskih majki i očeva: *Svani dane i noć skratil! Sini Sunce i povrati: slobodu, mir i blagoslov ispaćenom narodu!*, kao da se ispunilo tih povijesnih dana u lipnju 1981. *Narod koji je u tmimi hodio, svjetlost vidje veliku,* taj je narod u mraku komunizma smjesta prepoznao nebeski Znak, počeo nezaustavljivo dolaziti u Međugorje, i nije bilo te ljudske sile koja bi spriječila hodočasnike u njihovim namjerama. Nikakve prijetnje ni ugroze, zastrašivanja ili privođenja, suđenja ni prozivanja nisu mogli zaustaviti provalu Duha i odgovor vjernika na zbivanja u Međugorju. Dogodilo se ono što se događalo tako često u povijesti Crkve, gdje je zakon molitve postao znamenom vjere i pravovjerja. Što puk moli, ono i vjeruje, a što vjeruje, to onda pretače u svoje usrdne molitve i konkretni život.

Na početku prošlog stoljeća, god. 1917., u samome vrtlogu rata, u predvečerje Lenjinove krvave boljševičke revolucije, zbila su se ukazanja u Fatimi. Od vremena tih ukazanja na svjetskoj se pozornici odvija borba vjere i nevjere, teizma i ateizma. Uskoro nakon fatimskih ukazanja imamo i protubožne ideologije sa svim nutarnjim i vanjskim religijskim obilježjima, nacističku i komunističku. Vremenom biva jasno kako zadnju pak riječ nemaju ideologije, nego Nebo. Nestali su i nacizam i komunizam, a oni koji su pretkazivali smrt Boga ili vjere, teško su se prevarili

Marijina djeca - u Marijinoj školi zavoljeti Isusa Krista

- kao i uvijek - te su otišli u povijesnu ropotarnicu. Propasti, samorazaranju Zapada i čovječanstva nudi Marija lijek upravo te sudbonosne 1917., na vrhuncu rata. Jedva da postoji godina u minulomu stoljeću u kojoj je sadržano te u koju se slijeva više raznorodnih crta od te sudbonosne 1917., a potom i god. 1981.

U Fatimi je Marija izrekla prvu riječ: *“Dolazim s Neba”*. U Međugorju je jedna od prvih riječi: *“Došla sam reći vam: Bog opstoji! Boga ima!”* Odgovor na uporno komunističko-bezbožno nijekanje i progon Boga te ubijanje Boga u javnosti i dušama ljudi. Fatimski viđioci imali su viđenje pakla nad kojim su se prestrašili, a isto tako i međugorski. Konačni sud i dolazak samog Gospodina Isusa pred-

stoji. Isus je u dolasku, a netko se slikovito izrazio: *“Posljednji, sudnji dan ima mnoštvo svojih generalki”*. Čovjek kao da stalno uvježbava taj posljednji, sudnji dan svojim zahvatima i posezanjima u Božje divno stvaranje, čovjek koji se prometejski gradi Bogom.

Ruski filozof, osvjedočeni kršćanin, Vladimir Solovjev završava na prijelazu iz devetnaestoga u dvadeseto stoljeće svoj esej o Antikristu dojmljivom slikom: Na nebu se pokazuje Veliki znak koji u tami noći svijetli maloj skupini najvjernijih kršćana. Oni su otkrili svoje jedinstvo i slijede papu Petra. Papa Petar ih pozivlje: *“To je naš znak. Naš stijeg. Slijedimo ga!”*, a onda mislilac Solovjev zaključuje svoju misaonu, proročku pripovijest riječima: *“Petar se zapučuje prema*

Danas, nakon četvrt stoljeća, možemo mirno ustvrditi kako je Međugorje, svim protimbama unatoč, izraslo u veliko međunarodno molitveno mjesto. Međugorje je suvremeno ozbiljenje Duhova, ozbiljenje onoga za što je molio blaženi papa Ivan uoči Koncila: **Ponovni događaj Duhova u Crkvi i svijetu.**

i bijednih grješnika. Kako bi ih spasio, Bog je ponudio sredstvo spasenja: pobožnost mome Bezgrješnom, Prečistom Srcu. Bude te li činili što vam velim, mnogi će se spasiti... Nad cijelo će se čovječanstvo spustiti teška ruka i kazna. Ne danas, ne sutra, već potkraj ovoga stoljeća... Sotona će nezaustavljivo pokušavati ovladati vrhovima vlada i Crkve, htjeti će podčiniti sve sebi... Jao, ako zemaljski moćnici ne obustave to sotonsko divljanje, pustit ću da se teška ruka Moga Sina spusti na Zemlju... Posvuda na Zemlji divlja i vlada Sotona... Na svu će se Zemlju i nad cijelo čovječanstvo spustiti teška nevolja... Iz sata u sat umirat će milijuni ljudi... One koji prežive u svome zemaljskom tijelu Bog će pozvati i on će ih sam blagosloviti i stvoriti novo blaženo stanje”.

Znamo što je uslijedilo i što danas vlada

ni, a znamen otkupljena čovječanstva simboliziran je u liku Zaručnice. Zato se mirne duše može reći da ondje gdje nestaje Marije nestaje i punine Crkve, a to onda vodi u konačnici u nesposobnost čitanja biblijske poruke u njezinoj cjelini. Samo je kroz cjelinu i u cjelini moguće otkriti cjelinu.

Danas, nakon četvrt stoljeća, možemo mirno ustvrditi kako je Međugorje, svim protimbama unatoč, izraslo u veliko međunarodno molitveno mjesto. Međugorje je suvremeno ozbiljenje Duhova, ozbiljnije onoga za što je molio blaženi papa Ivan uoči Koncila: Ponovni događaj Duhova u Crkvi i svijetu. Međugorje kao novo poglavlje Djela apostolskih, dopisivanje Božjega djela u svijetu s pomoću Marije koja nas sve poziva i okuplja u obnovljenu Božju obitelj. Međugorje jest međuna-

Znamo što je uslijedilo i što danas vlada u svijetu: kultura i civilizacija smrti, smrt i pomor, a apokaliptički su jahači pušteni po cijelom planetu. Samo je za minulih dvadesetak godina otkriveno više od dvadeset novih smrtonosnih bolesti. Gdje god se Marija ukaže, ona poziva na uzbunu, želi probuditi čovječanstvo. Jer poruke su na svim mjestima u biti iste: Činite pokoru, obratite se, molite. To je poruka i Međugorja od prvih dana.

viziji, prate ga dvojica najstarijih te cijela skupina kršćana, prema Gospodnjem brdu Sionu”. Solovjev daje odgovor na bezbožni Nietzscheov proglas kako je *Bog mrtav, kako smo ga mi ljudi ubili*. U Mariji prepoznaje Crkva sebe kao Majku i Djevicu, njoj, moćnoj Djevici i Majci povjerava se Crkva kao djevica i majka u borbi protiv stare Zmije. Mariji se Crkva utječe za zagovor i pomoć.

U meksičkoj Guadalupi god. 1531. Marija se očituje Juan Diegu kao *Ona koja satire Zmiju*. Prisjetimo se aztečke religije i štovanja “Pernate zmije”, sotonskih obreda i obrednih ubijanja ljudi, čupanja srca iz živih ljudi te prinosa bogu Sunca. Jedna od najstravičnijih religija što ih je povijest upamtila, a godišnje su znali prinostiti i do 30 tisuća ljudskih žrtava. Marija se u Meksiku očituje kao *Majka milosrđa, Milosrdna Majka*, a kršćanstvo, vjeru svoga Sina, predstavlja kao vjeru smilovanja, milosrđa i praštanja, za razliku od postojećega sotonističkog kulta. Tu imamo jasne naznake prema Knjizi Postanka (3,15) i Otkrivenja (12).

U Fatimi govori Djevica vidiocima: “Vidjeli ste pakao kamo idu duše siromašnih

u svijetu: kultura i civilizacija smrti, smrt i pomor, a apokaliptički su jahači pušteni po cijelom planetu. Samo je za minulih dvadesetak godina otkriveno više od dvadeset novih smrtonosnih bolesti. Gdje god se Marija ukaže, ona poziva na uzbunu, želi probuditi čovječanstvo. Jer poruke su na svim mjestima u biti iste: Činite pokoru, obratite se, molite. To je poruka i Međugorja od prvih dana.

Ukazanja pretkazuju ili navješćuju katastrofe. Nevolje i zla koja se zbivaju imaju svoje *zašto*, - naime, katastrofe su plod grijeha, otpada, poremećaja ravnoteže na zemlji. Do njih nužno dolazi zbog razvratna života i odbacivanja Boga. Zatim katastrofe imaju svoje *čemu*, naime, one imaju svoju katarzičnu, pročišćavajuću ulogu, kako bi se izabranici obratili, pročistili i posvetili, te imaju i svoje *kako*, naime, kroz vodu, vatru, ratove, potrese, *tsunamije*, prevrate, kroz mnoge nevolje.

Marija je upravo u ukazanjima najizvršnijji tumačitelj Božje objave. Gdje nema Marije i Euharistije, nema ni punine Crkve. Već u Knjizi Otkrivenja imamo isticanje *Žene odjevene u Sunce*, koja satire glavu Zmaju-Soto-

rodno susretnište. Dok su druga Marijina prošteništa više-manje nacionalna (M. Bistrica, Čenstohova, Mariazell, Einsiedeln, Kevelaer), Međugorje je - uz Lurd i Fatimu - međunarodno odredište suvremenih bogotražitelja, Marijinih štovatelja, Gospodnjih poniznika i malenih.

Ovdje iz dana u dan raste broj hodočasnika koji mole i otvaraju svoje živote Gospodinu, u čiji život Gospodin moćno zahvaća, gdje Gospodin stvara novo srce, gdje se svakodnevno događaju Duhovi - u izvornom smislu riječi. Na prve Duhove nabraja Luka petnaestak naroda koji su došli u Jeruzalem obnoviti svoj savez s Bogom, a ovdje se danomice čita Radosna vijest na više od deset jezika. Susreću se ovdje sve rase i staleži, svi uzrasti i profili, i svi su jedni i jedinstveni u suzvučju molitve, pjesme, vjere, klanjanja. Međugorje je dar i obveza, milost ali i nalog, blagoslov ali i veliki dug čovjeka Bogu, gdje se čovjek pojedinac može odužiti samo jednim: Stavljajući sebe i svoj život do kraja u službu Gospodina koji i danas podiže i poziva svoje na vjerno nasljedovanje.

MIR JE DAR KOJI VAM BOG DAJE

Gospa nam ne donosi neka magična, brza rješenja životnih poteškoća. Ona nam ne "prodaje" neko jeftino kršćanstvo. Majka svojoj djeci daje najsigurniju i najzdraviju hranu. Ona je prošla ovom zemljom i najbolje poznaje put koji vodi do Isusa, do mira i radosti koje nam samo Isus može darovati. Marija je Majka Božja i Majka naša. Ona je žena koja prema svojoj djeci na najčistiji način osjeća ono što svaka majka osjeća spram svoje djece.

fra Ljubo Kurtović

U mnogim porukama Blažena Djevičica Marija nas je upozoravala na važnost svojih riječi koje nam upućuje kroz godine svojih ukazanja. Govorila nam je: „Draga djeco! Niste svjesni svake poruke koju vam dajem“ (15. 11. 1984.). „Proživljavajte, prihvatite i slušajte moje poruke“ (21. 3. 1985.). „U poniznosti živite prema svim porukama koje vam upućujem“ (20. 9. 1985.). „Obnovite poruke koje vam upućujem“ (26. 9. 1985.). „Ako ostvarujete poruke, stvarate sjeme svetosti“ (10. 10. 1985.). „Moj poziv da oživotvorujete poruke koje vam dajem svakodnevan je, napose, dječice, jer vas želim povesti bliže Isusovu srcu“ (25. 10. 1988.). „Čitajte svaki dan poruke koje sam vam dala i pretvorite ih u život“ (25. 12. 1989.). „Živite

moje poruke i stavite u život svaku riječ koju vam dajem“ (25. 6. 2002.).

Gospine poruke - evanđelje izrečeno majčinskim srcem

Gospine poruke nisu ništa drugo nego evanđelje izrečeno jednostavnim riječima i majčinskim srcem. Te riječi su svakome razumljive. U svojim porukama Marija evanđelju ništa ne dodaje niti nam objavljuje ništa novo. Katekizam Katoličke Crkve nas uči: „*Premda je objava dovršena, ipak nije sva potpuno izrečena; na kršćanskoj je vjeri da postupno kroz vjekove dosegne sav domašaj objave. Tijekom stoljeća bilo je takozvanih "privatnih" objava. Neke od njih je priznao crkveni autoritet. One ipak ne pripadaju u polog vjere. Uloga*

im nije da "poboljšaju" ili "upotpune" konačnu Kristovu objavu, nego da pomognu da se od nje u određenom povijesnom razdoblju potpuno živi“ (KKC 66; 67).

Blažena Djevičica Marija preko svojih ukazanja i poruka u Međugorju ne želi utemeljiti neku novu crkvu. Ona je Majka Crkve i želi je obnoviti Duhom Svetim. Gdje je Ona tamo je snaga i sila Duha Svetoga. To nam potvrđuju evanđelja. To nam svaki dan potvrđuje i ovo mjesto koje je Gospa posvetila svojim ukazanjima, blizinom i otvorenim majčinskim srcem. Njezina ukazanja su znak vremena u kojem živimo. Sigurno je da Marija ne bi imala potrebu ukazivati se, govoriti nam i pozivati nas kad bi u nama i među nama, u Crkvi i u svijetu sve bilo dobro. Majka Marija

ne upire prstom u naše rane, krivnje i grijeh. Ona nas poziva i vodi u novi život s Bogom. Majka svojoj djeci želi najbolje. Upravo zato govori: „Odlučite se na svetost.“ Svetost je ono što Majka Marija želi da dosegne i svakodnevno živimo.

Gospa ne donosi magična rješenja životnih poteškoća

Njezine poruke su poput prometnih znakova koji nam pokazuju put; da bismo došli do cilja, da ne bismo lutali ili završili na pogrešnu mjestu, trebamo ih slijediti. Do odredišta nikada ne ćemo doći ako ostanemo sjediti kod prometnog znaka. Potrebno je ići, hodati, slijediti znak. Ljubav Djevice Marije, isto tako, nikada ne ćemo susresti, upoznati i doživjeti ako ne živimo njezine poruke. Tek kad s ozbiljnošću uzmemo njezine poruke moći ćemo doživjeti promjenu, obraćenje i čuda Božje ljubavi u svome životu, kako nam i Kraljica Mira obećava. Svi koji su po Marijinim ukazanjima iskusili i doživjeli promjenu, obraćenje, ozdravljenje duše i srca znaju tko je Ona koja se ovdje ukazuje. Iz evanđelja znademo kako Isus nije mogao pomoći onima koji su mu prilazili iz znatiželje, sebičnih interesa i puni predrasuda. Bog je samoga sebe učinio „nemoćnim“ pred zavljenim srcem.

Gospa nam ne donosi neka magična, brza rješenja životnih poteškoća. Ona nam ne „prodaje“ neko jeftino kršćanstvo. Majka svojoj djeci daje najsigurniju i najzdraviju hranu. Ona je prošla ovom zemljom i najbolje poznaje put koji vodi do Isusa, do mira i radosti koje nam samo Isus može darovati. Marija je Majka Božja i Majka naša. Ona je žena koja prema svojoj djeci na najčistiji način osjeća ono što svaka majka osjeća prema svojoj djeci.

Sigurno je da Marija misli ozbiljno, ne želi se igrati s našim životima niti nas zabavljati površnim pričama. Nikoga nije prevarila i nikoga nije razočarala.

Ovdje se odlučujemo na koju ćemo stranu

U poruci od 25. 5. 1987. govori: „Želim da svaki od vas bude sretan ovdje na zemlji i da svaki od vas bude sa mnom na Nebu.“ Gospa, zacijelo, nije došla ukrasti nam nešto ili nas lišiti životnih radosti. Ona dobro znade da samo s Bogom možemo biti sretni već ovdje na zemlji. Ona je puna milosti jer je puna Boga kojega nam daruje i kojemu nas vodi.

Sveti Pavao nam govori: „Naša je pak domovina na nebesima, odakle iščekujemo Spasitelja, Gospodina našega Isusa Krista“

(Fil 3, 20). Nebeska Majka Marija u poruci iz svibnja želi usmjeriti naša srca govoreći nam da mislimo na raj, na naše konačno odredište. U raj i nebo ulazimo danas. Ovdje na zemlji se odlučujemo na koju ćemo stranu. Ovdje se odlučujemo hoćemo li se pouzdati u Boga i sve svoje brige prepustiti Njemu ili ćemo se i dalje tjeskobno brinuti.

„Odlučite se za svetost, dječice, i mislite na raj. Samo tako imat ćete mir u svojem srcu koji nitko ne će moći uništiti“ – govori nam Marija. Gospine riječi mnogima se mogu činiti nerazumljive i daleke, jer je sve više ljudi koji su tjeskobni, nemirni i nervozni. Iskustvo govori kako ima puno toga što čovjeku krade mir. Mnogi su uzroci nemiru. Brige, žurba, neumjerenosti, neprihvatanje samih sebe i životnih situacija, samo su najuočljiviji uzroci nemira. Marija dobro poznaje naše strahove, nemire i tjeskobne brige. Zbog toga nam se ovom, ali i svakom svojom porukom, izrečenom kroz dvadeset pet godina nazočnosti u župi Međugorje, obraća kao majka.

Psalmist moli: „Prepusti Gospodinu puto-

ve svoje, u Njega se uzdaj i on će sve voditi“ (Ps 37, 5). To je put da dođemo do mira kojega nam daruje Isus. On nam govori: „Zašto se tjeskobno brinete, pogledajte ptice nebeske i ljljane u polju. Zna Otac vaš što vam je potrebno“ (usp. Mt 6). Nedvojbeno, trebamo činiti ono što je u našoj moći i puni pouzdanja prepustiti se Bogu. Marija nam je toliko puta govorila o sredstvima koja nas vode do mira. O tim sredstvima govori i cijela kršćanska tradicija. Ta sredstva su molitva i post. Oni ne služe za to da izgledamo dobri u ljudskim očima. Cilj molitve i posta jest u sebi pronaći prostor u kojemu čovjek može biti sam s Bogom. U nama je prostor tišine u kojem Bog vlada. To je Božje kraljevstvo u nama. U tom prostoru prestaju tjeskobne brige.

Kada dođem do mira, do Boga u vlastitom srcu, tada se ne moram brinuti hoću li ispuniti zahtjeve ljudi. Ljudi sa svojim očekivanjima i sudovima nemaju pristup tom prostoru u kojem Bog prebiva u nama. Bog je stvarno istinsko oslobođenje čovjeka od brige. Neka nas riječi Gospine poruke i danas povedu do iskustva mira, do susreta s Bogom.

CIJELU LJUDSKU OBITELJ TEBI, O MARIJO, ZAVIJEŠTAMO

O Ti, koja si najviše od svih ljudi bila odana Duhu Presvetomu, pomози Crkvi svojega Sina ustrajati u toj odanosti, da bi Duh na sve ljude mogao razlijevati neizmjerena dobra Stvorenja, Otkupljenja i Posvećenja, za oslobođenje svega stvorenja.

O Ti, koja si bila s Crkvom u početku njezina poslanja, izmoli joj da može, šireći se po svem svijetu, bez prestanka naučavati sve narode i širiti Radosnu vijest svemu stvorenju. Neka Riječ Božje Istine i Duh Ljubavi pronađu put do ljudskih srdaca, koja pak bez te Istine i te Ljubavi ne mogu živjeti puninu života.

O Ti, koja si potpuno upoznala snagu Presvetoga Duha, kad Ti je bilo dano u Tvojoj djevičanskoj utrobi začeti i donijeti na svijet Vječnu Riječ, izmoli Crkvi, da bez prestanka mogne nanovo rađati, iz vode i Duha Svetoga, sinove i kćeri čitave ljudske obitelji, bez ikakve razlike u jeziku, kulturi ili rasi, dajući im tako "snagu da postanu djeca Božja".

O Ti, koja si tako duboko i po materinstvu povezana s Crkvom, pretječući čitav puk Božji na putovima vjere, nade i ljubavi, zaogrni sve ljude, koji se nalaze na putu hodočasteći kroz ovaj život do vječnog Božjeg predodređenja, onom ljubavlju koju je u Tvoje srce prelio iz visine Križa sam Božanski Otkupitelj - Tvoj Sin. Budi Majkom sviju naših zemaljskih putova, čak i kad nas vode na krive staze, kako bismo se na kraju svi našli u toj velikoj zajednici, koju je Tvoj Sin nazvao svojim ovčinjakom, dajući za nju svoj život, kao Dobri Pastir.

O Ti, koja si prva Službenica jedinstva Kristova Tijela, uobličena pod Tvojim majčinskim srcem, pomози nam, pomози svim vjernicima, koji tako bolno proživljavaju dramu povijesne podjele kršćanstva, ustrajno pronalaziti put do jedinstva Tijela Kristova, kroz bezuvjetnu vjernost Duhu Istine i Ljubavi, koji im je dan za cijenu Križa i Smrti Tvojega Sina.

O Ti, koja oduvijek želiš služiti! Ti koja služiš kao Majka obitelji djece Božje! Izmoli da može, obogaćena puninom hijerarhijskih i karizmatičkih darova primljenih od Duha Svetoga, postojano napredovati k budućno-

C. PUZZOLO, BLAGOVJEST (detalj)

sti, putem samo one obnove koja dolazi od govora Duha Svetoga, izražene naučavanjem Drugog vatikanskog sabora, prihvaćajući kao djelo obnove sve što je istinito i dobro, ne dopuštajući skretanje s puta ni u kojem smjeru i marljivo raspoznavajući među znakovima vremena ono što služi dolasku Kraljevstva Božjega.

O Majko ljudi i naroda, Tebi su znane sve njihove patnje i nade, Ti majčinski osjećaš sve borbe između dobra i zla, svjetlosti i tame, koje potresaju svijet - primi naš vapaj upravljen u Duhu Presvetomu izravno Tvojem Srcu i zaogrni ljubavlju Majke i službenice one narode koji najviše to iščekuju, a ujedno i one čiji zavještaj Ti osobito očekuješ. Uzmi pod svoju majčinsku zaštitu čitavu ljudsku obitelj, koju s gorljivošću Tebi, o Majko zaviještamo. Neka nam se svima približi vrijeme mira i slobode, vrijeme istine, pravednosti i nade.

O Ti, koja po otajstvu svoje jedinstvene svetosti, čista od svake ljage od časa Tvoga začeca, osobito duboko osjećaš kako "sve stvorenje zajedno uzdiše i muči se u porođajnim bolima", "podvrgnuto ispraznosti", "nadi da će se osloboditi robovanja", pripomaži, bez prestanka "ovu objavu sinova Božjih", koje sve "stvorenje sa svom žudnjom iščekuje", da bi "sudjelovalo u slobodi i slavi djece Božje".

O, Majko Isusova, koja u nebu već spoznaješ slavu duše i tijela, buduću sliku i početak

Crkve koja ima dosegnuti puninu u nadolazećem vremenu" - "ovdje na zemlji, dok ne dođe Dan Gospodnji", ne prestani obasjavati putujući Božji narod, kao znak sigurne nade i utjehe".

Duše Sveti, Bože, koji si s Ocem i Sinom skupa čašćen i slavljen! Primi ove riječi poniznog Zavještaja, upućene Tebi po srcu Marije iz Nazareta, Tvoje Zaručnice, Otkupiteljeve Majke, koju Crkva zove i svojom Majkom još od Pedesetnice i od nje uči svoje vlastito materinsko zvanje! Primi ove riječi putujuće Crkve, izrečene usred muka i radosti, usred strepnje i nade - riječi, koje su izraz nadajućeg i poniznog Zavještaja; riječi, u kojima Crkva, na Pedeseticu zauvijek povjerena Tebi, Duše Oca i Sina, ne prestaje ponavljati zajedno s Tobom, svojem Božanskom Zaručniku: **Dođi!**

"Duh i Zaručnica govore Gospodinu Isusu: 'Dođi!'"

I "tako se čitava Crkva pokazuje 'narodom ujedinjenim u jedinstvu Oca i Sina i Duha Svetoga'.."

Stoga danas i mi ponavljamo: **Dođi**, ufažući se u Tvoj Majčinski zagovor, o blaga, o mila, o slatka Djevice Marijo.

(Posvetna molitva Ivana Pavla II., izgovorena na Duhove, 7. lipnja 1981., uoči međugorskih ukazanja, na 1600. obljetnicu dogme o Duhu Svetomu te 1550. obljetnicu dogme o Marijinu Bogomaterinstvu! Nebo je dalo svoj jasni odgovor u Međugorju!)

ČIN PRIKAZANJA I POSVETE SVIJETA BEZGRJEŠNOM SRCU MARIJINU

Ivan Pavao II. o Blagovijesti 1984.

1. Pod tvoju se obranu i zagovor utječemo, sveta Majko Božja!

Izgovarajući riječi ove antifone, koju Kristova Crkva moli već stoljećima, danas dolazimo pred tebe, Majko, Bezgrješna Djevice Marijo!

Sjedinjeni smo sa svim pastirima Crkve posebnom vezom, oblikujući jedno tijelo i jedan kolegij, kao što su, po Kristovoj volji, apostoli oblikovali jedno tijelo i jedan kolegij s Petrom.

Vezani tim jedinstvom izgovaramo riječi ovoga čina, u kojem još jednom želimo sabrati nade i tjeskobe Crkve današnjeg vremena.

Prije šezdeset godina - kao i deset godina kasnije - tvoj sluga papa Pio XII., imajući pred očima bolna iskustva ljudske obitelji, povjerio je i posvetio tvojem Bezgrješnom Srcu cijeli svijet, a napose narode koji su zbog svojeg položaja, na poseban način predmet tvoje ljubavi i brige.

I mi danas imamo pred očima te ljude i te narode: svijet trećeg tisućljeća, suvremeni svijet, naš svijet!

Sjećajući se Gospodinovih riječi: „Idite ... od svih naroda učinite učenike ... A ja ću biti s vama sve dane sve do svršetka svijeta” (Mt 28,19-20), Crkva je tijekom Drugoga vatikanskog sabora probudila svijest svojeg poslanja u ovome svijetu.

Zato, Majko svih ljudi i naroda, koja poznaš sve njihove patnje i nade, koja na majčinski način osjećaš sve borbe između dobra i zla, između svjetlosti i tmine, koje potresaju suvremeni svijet, primi poziv koji, potaknuti Duhom Svetim, upućujemo neposredno tvojemu Srcu i ljubavlju Majke i Službenice Gospodnje, zagrlj naš svijet koji ti prikazujemo i posvećujemo, puni brige za zemaljsku i vječnu sudbinu ljudi i naroda.

Prikazujemo ti i posvećujemo na poseban način ljude i narode koji posebno trebaju ovo prikazanje i ovu posvetu.

„Pod tvoju se obranu utječemo, sveta Majko Božja!” Ne odbij naše molitve sada kad smo na kušnji!

2. Pred tobom, Kristova Majko, pred tvojim Bezgrješnim Srcem, danas se, zajedno s cijelom Crkvom, sjedinjujemo u posvećenju kojim se tvoj Sin posvetio svom Ocu iz ljubavi prema nama: „Za njih - rekao je - ja se posvećujem, da bi i oni bili posvećeni u istini.” Želimo se sjединiti sa svojim Otkupiteljem u ovoj posveti za svijet i za ljude, jer u Njegovu Božanskom Srcu, svijet i čovječanstvo imaju kadri su dobiti oprostjenje i spas.

Snaga ove posvete traje zauvijek, obuhvaća sve ljude, narode i nacije, nadilazi sve zlo koje duh tmine može probuditi u ljudskom srcu i u povijesti te koje je već probudio u ovo naše doba.

Kako duboko osjećamo potrebu za posvetom čovječanstva i svijeta - našega suvremenog svijeta - u jedinstvu sa samim Kristom! Svijet, doista, treba sudjelovati u otkupiteljskom Kristovu djelu posredstvom Crkve.

Na ovaj presretni dan Blagovijesti, iznad svih stvorova Uzvišena, budi pozdravljena, ti, službenice Gospodnje, koja si na najpotpuniji način poslušala taj božanski poziv!

Budi pozdravljena, ti koja si potpuno sjedinjena s otkupiteljskim posvećenjem svoga Sina!

Majko Crkve! Pokaži Božjem narodu putove vjere, nade i ljubavi!

Pomozi nam živjeti u istini Kristova posvećenja za cijelu ljudsku obitelj suvremenog svijeta!

3. Povjeravajući ti, Majko, svijet, sve ljude i sve narode, mi ti povjeravamo i samu posvetu svijeta i polažemo je u tvoje majčinsko Srce.

O, Bezgrješno Srce! Pomozi nam nadvladati prijetnje zla koje se danas tako lako ukorjenjuje u ljudskim srcima i koje sa svojim neizmjerljivim posljedicama već teško

pritišće današnjicu i kao da zatvara putove prema budućnosti!

Od gladi i od rata, oslobodi nas!

Od atomskog rata, od samouništenja, od svake vrste rata, oslobodi nas!

Od grijeha protiv ljudskog života od prvih njegovih trenutaka, oslobodi nas!

Od mržnje i od poniženja dostojanstva djece Božje, oslobodi nas!

Od svake vrste nepravde u društvenom, narodnom i međunarodnom životu, oslobodi nas!

Od lakoće kojom se gaze Božje zapovijedi, oslobodi nas!

Od pokušaja da se u ljudskim srcima utrne Božja istina, oslobodi nas!

Od gubitka svijesti o dobru i zlu, oslobodi nas!

Od grijeha protiv Duha Svetoga, oslobodi nas!

Poslušaj, o Majko Kristova, ovaj zov koji uključuje i sadrži trpljenje svih ljudi i cijelih društava!

Pomozi nam po snazi Duha Svetoga pobijediti ljudski grijeh i „grijeh svijeta”, grijeh u svim oblicima. Neka se još jednom u povijesti svijeta podigne beskrajna spasiteljska moć Otkupljenja, moć Milosrdne Ljubavi! Neka ona zaustavi zlo! Neka preobrazi savjesti! Neka se u tvom Bezgrješnom Srcu svima objavi svjetlost Nade! Amen!

Nakon ovoga uslijedila je smjena u Sovjetskom Savezu, dolazi 1985.

na vlast Gorbačov i započinje urušavanje komunizma! Ovo je izgovoreno na poticaj fatimskih te međugorskih događaja!

ZA NAS OVO NIJE GODINA SLAVLJA, NEGO GODINA ZAHVALNOSTI

“Međugorje je danas u Crkvi i u svijetu poznato kao mjesto molitve

i čvrsto vjerujem da će to ostati i nakon mnogih obljetnica koje slijede.”

Priredio Krešimir Šego

Župa Međugorje zasigurno je jedna od najpoznatijih u svijetu. U župnoj crkvi te na ostalim molitvenim mjestima, uz župljane svakodnevno mole hodočasnici sa svih kontinenata. Ne ćemo pretjerati ako kažemo da nema naroda i države u svijetu iz kojih nije došla barem manja skupina hodočasnika. Za neke bismo narode, sudeći po broju hodočasnika, mogli reći da su u Međugorju pronašli svoju drugu domovinu. Stoga je i život ove župe poseban, a zadaće župnika i drugog pastoralnog osoblja uvelike su drukčije.

Dvadeset peta obljetnica ukazanja Kraljice Mira u Međugorju prilika je da razgovaramo sa župnikom dr. fra Ivanom Sesarom.

Već od ožujka primjećuje se da se Međugorje nalazi u obljetničkom ozračju: Dolazak i boravak hodočasnčkih skupina iz svijeta je svakodnevnan, a sudeći po broju

nazočnih na sv. Misama na hrvatskom jeziku, te po broju autobusa s hrvatskim i bosanskohercegovačkim registarskim pločicama, i broj domaćih hodočasnika je, za ovo godišnje doba, veći nego obično. Kažite nam, kako uspijevate uskladiti župni pastoral i rad s tolikim hodočascima?

Župa sv. Jakova u Međugorju već dvadeset pet godina živi posebnim i po mnogočemu drugačijim životom od drugih župa. Razlog tomu su mnogobrojni hodočasnici koji

doslovno iz cijeloga svijeta svakodnevno posjećuju ovu župu i upravo ovdje žele osjetiti blizinu Božju. Valja istaknuti da velika većina onih koji posjećuju ovu župu ne dolaze ovdje iz znatiželje niti iz turističkih razloga nego, prije svega, zbog duhovne potrebe.

Župni pastoral ne trpi zbog skrbi o hodočascima

Sukladno kanonskim odredbama, kao vlastiti pastir povjerene mi župe dužan sam u suradnji s ostalim svećenicima i pod vlašću dijecezanskog biskupa voditi pastoralnu brigu za predanu mi zajednicu vjernika, bilo da su oni članovi ove župe bilo da se trenutačno nalaze u župi. Dakle, kao župnik, uz ostale zakonom propisane župničke obveze imam dužnost osigurati da se Božja riječ cjelovito naviješta svima koji se nalaze u župi. Zada-

Biti župnikom jedne ovakve župe znači preuzeti na sebe odgovornost pastoralne skrbi pred Crkvom za tolike tisuće vjernika, bilo da tu trajno žive, bilo da iz vjerskih razloga posjećuju ovu župu.

ća mi je također nastojati da presveta euharistija bude središte života u župi te da se župljanima i hodočasnici omogućiti pomirenje s Bogom preko sakramenta pokore. Iz već rečenog razvidno je da ispuniti župničko poslanje u ovako specifičnoj župi nije lako niti jednostavno. Ista tako, uskladiti pastoralnu brigu za one koji imaju trajno boravište u župi s pastoralnom brigom za one koji se trenutačno nalaze u župi nije uvijek lak posao. Moji suradnici i ja, svjesni odgovornosti i za jedne i za druge, pokušavamo, u granicama mogućega, biti i jednim i drugima na raspolaganju.

Život župe, premda je u svemu drugačiji od drugih župa, je bogat. Mislim na broj prvopričesnika, krizmanika, zauzetost u radu s mladima. Ima li nesuglasja, nesklada, između onoga što župljani očekuju i što im pastoralno osoblje - fratrici, časne sestre - pružaju?

Unatoč posebnosti ove župe, s ponosom mogu ustvrditi da se pastoralno osoblje ove župe, često i iznad svojih mogućnosti, trudi svim silama ponuditi našim župljanima sve one pastoralne usluge koje se redovito nude i u drugim župama. U župi se vodi pastoralna skrbi za sve uzraste. Uz školski vjeronauk postoji župni vjeronauk za prvopričesnike i krizmanike, redovito se održavaju ministrantski susreti, u župi djeluje velika i mala Frama, veliki i mali župni zbor, tri puta godišnje obilazimo bolesne i nemoćne u župi, to isto činimo u svako doba kada nas netko pozove. Održavamo redovite mise za đake, organiziramo božićne i uskršne ispovijedi za župljane. Unatoč nekim suprotnim mišljenjima iz navedenih aktivnosti, razvidno je da župni pastoral ne trpi zbog pastoralne skrbi koja se vodi za hodočasnike.

Bez pomoći sa strane ne bismo mogli izvršiti sve obveze

Iz prethodnih pitanja, ali i iz odgovora, vidljivo je kako je to biti župnik u župi Međugorje. Od prvih dana ukazanja u župi su, otkidajući od svoga vremena, pomagali svećenici iz daljnjih i bližih mjesta. Je li i danas tako?

Hvala Bogu, i danas je tako. Koristim ovu prigodu da u ime župe i župljana, kao i svih hodočasnika, najiskrenije zahvalim svim

svećenicima, dijecezanskim i redovničkim, na velikoj pastoralnoj pomoći. Bez njihove pomoći, uz sva nastojanja pastoralnog osoblja koje djeluje u župi, ne bi bilo moguće ispuniti one obveze koje se od nas očekuju.

Kako je sa svećenicima iz inozemstva? Kolika je njihova pomoć i osjećaju li se oni, dok borave u Međugorju, dijelom ove župne zajednice?

Upućena zahvalnost domaćim svećenicima ide u isto vrijeme i svim svećenicima koji dolaze u Međugorje iz različitih biskupija diljem svijeta. Njihova pomoć, posebno u ispovijedanju, za nas je od neprocjenjive važnosti.

Sve one svećenike koji imaju ovlast ispovijedanja vjernika u svojim biskupijama s radošću pozivamo, da za svoga boravka u našoj župi budu na raspolaganju vjernicima za ispovijed. Ne zaboravimo da je Međugorje danas u Crkvi jedno od mjesta gdje se vjernici najviše ispovijedaju. Mnogi ga, s pravom, zovu ispovijedaonicom svijeta.

Najviše nas vesele duhovne promjene

U čemu su najveći izazovi i poteškoće međugorskog župnika?

Biti župnikom jedne ovakve župe znači preuzeti na sebe odgovornost pastoralne skrbi pred Crkvom za tolike tisuće vjernika, bilo da tu trajno žive, bilo da iz vjerskih razloga posjećuju ovu župu. To je sigurno velika obveza i odgovornost. U isto vrijeme biti «vlastitim pastinom» svih tih Bogo-tražitelja veliki je izazov. Sa sigurnošću mogu ustvrditi da je Međugorje danas najizvršnije mjesto gdje jedan svećenik u potpunosti može ostvariti svoje svećeničko poslanje.

Na pragu smo velike obljetnice. Četvrt stoljeća je prošlo od onih žarkih dana konca lipnja 1981. Kako će župa proslaviti obljetnicu?

Svih ovih godina župa Međugorje je, preko naše Nebeske Majke, radosna srca slavila Boga i majčinskom nježnošću pozivala na obraćenje, tj. život u zajedništvu s Bogom.

Ove godine osjećamo posebnu dužnost zahvaliti Bogu za sve te neizmjerne milosti koje nam je On, po zagovoru Kraljice Mira, kroz četvrt stoljeća udijelio. Gledajući unatrag ovo razdoblje, ne možemo ne izreći

Bogu zahvalnost za «čudesna djela» koja je za nas učinio po zagovoru naše Nebeske Majke. Ne možemo ne zahvaliti za sve one hodočasnike koji su upravo u ovoj župi osjetili istinsku blizinu Božju; za sve one svećenike koji su naviještanjem Radosne vijesti i neumornim ispovijedanjem vraćali čovjeka Bogu. Dakle, za nas ovo nije godina vanjskih manifestacija niti slavlja, nego godina zahvalnosti.

Međugorje nije nova objava, nego poziv na obraćenje

Mi koji dulje pamtimo, svjedoci smo temeljitih promjena koje su se dogodile u dvadeset pet godina, od promjena na lokalnoj, župnoj razini, do promjena na našim širim prostorima ali i u svijetu. Može se kazati da se svijet stubokom promijenio, a mnogi za slugu za to pripisuju i Kraljici Mira.

Na razmeđu dva tisućljeća, kada mnoge kršćanske i moralne vrjednote gube svoju vrijednost, kada čovjek i čovječanstvo proživljavaju krizu duha, Međugorje je istinski dar Crkvi. Neumorni Gospin poziv na mir, molitvu, obraćenje, istinsku vjeru upravo je ono što nedostaje današnjem čovjeku. Od svih promjena, najviše nas vesele one duhovne, kojih, prema brojnim svjedočanstvima, ima jako puno.

Što i kako, metaforički kazano, sutra, nakon dvadeset pete obljetnice?

Međugorje je dar neba, tj. ono što smo besplatno primili i na što ne možemo utjecati. Svjedoci smo da unatoč promjenama župnika i drugih pastoralnih djelatnika Međugorje ide svojim tijekom. Broj hodočasnika iz godine u godinu se povećava. Međugorje je danas u Crkvi i u svijetu poznato kao mjesto molitve i čvrsto vjerujem da će to ostati i nakon mnogih obljetnica koje slijede.

Ovaj razgovor ne će čitati samo čitatelji hrvatskog jezika, već i čitatelji iz svijeta. Što biste, ovom prigodom, poručili međugorskim hodočasnici, te svima koje je dotaknula poruka Kraljice Mira?

Ne bojte se biti glasnicima Isusa Krista u vremenu i prostoru u kojem živite. To je upravo ono na što nas poziva i potiče naša Nebeska Majka. Međugorje nije nova objava niti novo Evanđelje nego majčinski poziv na obraćenje.

MIR VAM SVOJ DAJEM

Jedva je koja riječ danas toliko prisutna u javnom političkom i društvenom životu kao riječ "mir". Mnogo se o njemu govori, a mira je sve manje u stvarnom životu pojedinaca i narodâ. Održavaju se "mirovne konferencije", pregovara i razgovara, a ratova sve više. Nemir se širi kao prijeteća oluja nad našim svijetom. Nemir u čovjeku, u obitelji, u Crkvi, u društvu. Sve nas to upućuje na zaključak da mir nije nešto što se može ostvariti ili uspostaviti nekim zaključkom ili odredbom.

dr. fra Ivan Ivanda

Nema zakona koji bi mogao propisati ili zapovjediti mir. On nije jednostavno ni odsutnost rata ili sukoba. «Primirje» može nastupiti kao šutnja oružja, ali u srcima i dalje može bjesnjeti mržnja i nepomirenost. Ljudsko je srce mjesto nastanka mira ili ne-mira. U srcu se začinju sve razmirice i uznemirenosti. To je iskusio i sveti Augustin, koji je prije obraćenja hodao vrlo nemirnim životnim putem. Tražio je istinu, ali se odavao strastima i zamamnostima grijeha. Posvuda je žnjeo razočaranje i nezadovoljstvo. Mir je našao tek kad je susreo Boga. Tako u svojoj knjizi «Ispovijesti», u kojoj opisuje svoj život, kaže: «Nemirno je srce naše dok se ne smiri u tebi, moj Bože!». Mnogi čimbenici danas pogoduju stvaranju ozračja nemira i napetosti. Teško bi bilo nabrojiti sve uzroke i razloge naših nemira i lutanja. No, činjenica je da pored svekolikog tehnološkog napretka i takozvanog poboljšanja «kvalitete života», naši životi prije nalikuju uzburkanom moru, negoli bonaci. Nedavno je objavljen podatak da se u ljekarnama u Bosni i Hercegovini najviše prodaju antidepresivi. Kamo je nestala vedrina i radost, mir i zadovoljstvo? Kako god odgovorili na ovo teško i složeno pitanje, jedno je sigurno: svaki čovjek u dubini duše čezne za mirom i smirenjem. Kao što «oluja traži svršetak u miru, makar se protiv mira bori svom svojom snagom» (R. Tagore), tako i naš život uza sve sukobe, svađe i pobune teži prema onoj točki koja u sebi nosi puninu mira i konačnog odmora. No, činjenica je također da mir često pokušavamo ostvariti na pogrešan način. Ti pogrešni načini samo produbljuju i pojačavaju nemir. Duboki mir duše ne može donijeti nikakav nadomjestak

ili lažni osjećaj mira. Postoji površan i varljiv mir, koji je kratkoga daha i nestalan. Postoji izvanjski mir koji ne jamči nužno da će čovjek u njemu pronaći nutarnji mir. Vanjski mir je «mir svijeta» o kojemu govori Isus kad obećava mir koji je drugačiji, posve različit (usp. Iv 14,27). Mir svijeta je uspostavljen zakonom i pravilima ponašanja koji omogućuju skladan i nesmetan život pojedinaca u društvu. Tako postoje «čuvari javnog reda i mira». No, ako je sve «mirno» oko moje kuće, ne znači da je mirno u mom srcu. Vanjski mir može ponekad izazvati nutarnji nemir.

No, što je mir? Definicija sv. Augustina glasi: «Mir je smirenost reda». Sv. Toma Akvinski je nadopunio: «U čovjeku postoje tri tipa reda: red čovjeka sa samim sobom, red čovjeka s Bogom, i red svakog čovjeka s bližnjim. Tako da za čovjeka postoje tri vrste mira: nutarnji mir, po kojemu je čovjek u miru sa samim sobom, bez smetnji koje remete njegove sposobnosti; mir po kojemu je čovjek u miru s Bogom, potpuno se pokoravajući njegovim odredbama, i mir koji se odnosi na bližnjega, po kojemu živi 'u miru sa svima'». No, u Bibliji je «mir» (*shalom*) više od toga. On je punina Božjih dobara koje Bog čovjeku udjeljuje radi njegova dobrog i zdravog života. Sinonim je spašenosti, cjelovitosti i punine. U Kristu nam je darovana punina istinskog mira. U njemu je došla k nama sva Božja *milost*, te su stoga «mir» i «milost» usko povezani. Mir posjeduje onaj tko je primio milost. Mirom je ispunjen čovjek koji je primio ono što mu Bog želi dati, koji se nije zatvorio u samoga sebe, koji je oslobođen robovanja grijehu, koji donosi strah i nemir. Nemir nije od Boga. Naprotiv, mir je najsigurniji znak Božje prisutnosti. Božji neprijatelj može krivotvoriti sve, ali ne i mir, jer je uzročnik i donositelj nemira. Kriterij razlikovanja duhova upravo je u tomu: da li neko videnje, ukazanje ili poruka stvara mir ili nemir. Pismo nam govori o «miru Božjem» (Fil 4,7), o «Bogu mira» (Rim 15,33). U njemu je izvorište mira, on je u samome sebi mir. U jednom svom himnu Crkva naziva Trojstvo «oceanom mira». Ovaj gotovo pjesnički izričaj, duboko je istinit i stvaran. Tko se osloni na Boga, baštinit će dubok nutarnji mir. To pak ne znači da će biti pošteđen nemira traženja i borbe, kušnja i napasti. Mir koji nam Bog daje nije «miran život» bez muke i patnje, onaj lažni i pogodbeni mir za koji Isus kaže da nam ga je došao oduzeti. Upravo je taj mir izvor nemira. «Nisam došao donijeti mir, nego mač» (Mt 10,34). Mir donosi pre- ➤

Za čovjeka postoje tri vrste mira: unutarnji mir, po kojemu je čovjek u miru sa samim sobom, bez smetnji koje remete njegove sposobnosti; mir po kojemu je čovjek u miru s Bogom, potpuno se pokoravajući njegovim odredbama, i mir koji se odnosi na bližnjega, po kojemu živi 'u miru sa svima'».

vladana kušnja, odbačena napast, izborena ustrajnost u vršenju Božje volje. Njegova je volja mir naš. A volja je Božja naše posvećenje. Stoga je *mir srca* o kojemu nam Gospa u Međugorju govori plod Duha Svetoga i našega slobodnog pristanka uz Boga. Nije slučajno da Duh Sveti i mir imaju isti simbol: golubicu. U *Veni creatoru* molimo: «I postojani mir nam daj».

Poruka Kraljice Mira u ovih 25 godina njezinih ukazanja u Međugorju u bitnomu je poziv na povratak *Bogu mira*. Onom Bogu koji se utjelovio i došao među nas da nam donese mir. Gdje Bog nije prihvaćen i slavljen, ne može ni čovjek biti ispravno vrjednovan. Gdje je odbačen i zaboravljen Bog, nastanjuje se razdor i nemir. Stoga nam se po Mariji u ovom milosnom mjestu poručuje: slijedite putove Božje i naći ćete svoj mir. Upravo po Kraljici Mira Bog nam iznova nudi milost pomirenja i mira. Govori nam: «Mir vama!» (usp. Iv 20,19). Neka nas Duh Sveti učini dostojnima da mognemo primiti taj dar.

MAJCI I KRALJICI MIRA

Fra Stanko Vasilj

Došli smo Ti, Majko draga, sa svih strana ove zem--lje

Donijesmo Ti ja-de svo-je i u njima svo--je želje

Pogledaj nas u --tje--ši nas, svoje ruke sta--vi na nas

svome Sinu pre --po--ru--či, Majko mira moli za nas.

Cijela Crkva gleda u Te
K'o u Zvijezdu zadnjeg Spasa:
Očisti nas, zagrlj nas,
Molimo Te iz sveg glasa.

Bijakovo Tvoje malo,
Međugorje cijelo s njime,
razniješe Tvoju slavu,
Proslaviše Tvoje ime.

Za svu ljubav, Majko draga,
Što je ovdje na nas izli
Dajemo Ti obećanje
Biti bolji neg' smo bili.

Autor međugorske himne, fra Stanko Vasilj, rođen je 20. srpnja 1920. u Međugorju. Iz franjevačkog samostana na Humcu došao je s fra Vinkom Dragičevićem u Međugorje 25. lipnja 1981. vidjeti što se događa. Nastavio je dolaziti svaki dan, a nakon početka svakodnevnog slavljenja sv. Mise u župnoj crkvi, vodi pjevanje.

Glazbenik i pjesnik, prvih dana ukazanja napisao je riječi i uglazbio najpjevaniju i najprevođeniju hrvatsku pjesmu. *Majci i Kraljici Mira* poznata je u svakom kutku Zemlje, u svim narodima i na svim kontinentima, gdje se svakodnevno pjeva.

Uskoro, postaje članom poznate tzv. Humačke četvorke, koju čine fra Stanko, fra Vinko Dragičević, fra Janko Bubalo i fra Luka Sušac. Dolazili su u Međugorje svako popodne, zauzimali mjesto na leđini ili uz crkvu, te satima ispovijedali - do svršetka večernjeg molitvenog programa.

MIR JE MILOSNI PROSTOR SUSRETA BOGA I ČOVJEKA

fra Jozo Zovko

Ovo je pokret koji se ne da usporediti ni s čim od apostolskih vremena do danas. Zašto? Zato jer zaista nema nigdje da se takvo nešto dogodilo, da tako Gospa govori, da se Gospa toliko ukazuje. Očito se vidi da u povijesti nije bilo ni tolike tjeskobe, ni tolikih nevolja...

Danas je Međugorje središte velikog svjetskog molitvenog pokreta!

To nije pokret koji bi čovjek pokrenuo, već ga je pokrenula Gospa, Gospa kao majka Gospodinova pokrenula ga je po malim ljudima. To je izravni Gospin zahvat. To je sve izravno po Gospi. Pokret uvijek postaje velik po malima, a i danas se tu trebaju naći mali, ne oni koji svisoka poštuju ovo ili ono. Trebaju se naći mali ljudi koji su spremni vidjeti, pokrenuti se, pogledati, otrčati, izjaviti, slijediti...

Gospa snažno prolama ovom pustinjom

Ja sa znatiželjom pratim povijest Crkve i ovako se nešto ne može naći. Ovo je pokret koji se ne da usporediti ni s čim od apostolskih vremena do danas. Zašto? Zato jer zaista nema nigdje da se takvo nešto dogodilo, da tako Gospa govori, da se Gospa toliko ukazuje. Očito se vidi da u povijesti nije bilo ni tolike tjeskobe, ni tolikih nevolja... Ne samo na jednom području i u jednom narodu, već u svijetu. Na svjetskoj se razini zaniijekalo dostojanstvo života, dar života: legaliziran je abortus, legaliziran je razvod, legaliziran je sotonizam, legalizirana je eutanazija, ubojstvo čovjeka... Dakle, danas u bolnici mogu naručiti kada će mi ubiti oca. Kažem im u dva i trideset i oni odgovaraju: «U redu, smrt u 2.30!» Užas! Bol, bol, bol!

Uzeli smo u svoje ruke što nismo smjeli uzeti u svoje ruke, odgovornost za život. Razumiješ li što ti govorim? Ja preuzimam na sebe njegovu smrt, ja sam odgovoran za smrt svoga oca; smrt njegova na mene i na djecu moju. To je bol! Strašna bol!

U zabludi smo, i zato Gospa moćno, snažno prolama ovom pustinjom, ovim ništavilom teorija, novca, lažnih idola, lažnih vrjednata. Ona prolama svojim vječnim idejama i to nose mali ljudi. Velike ideje u malim ru-

kama. Velike ideje u malim srcima! Božanski darovi u tako krhkim ljudima. Zato se njih treba još više poniziti, pa se kaže: «Ne može Bog to staviti u takve ruke, moraju biti ove, moraju biti one.»

Sve te naše intrige su besmislene i sve naše riječi ne bi mogle pokrenuti ovako nešto. Ne! Gospa je ljude pozvala i oni su se odazvali. Toliki su se odazvali! Zato Bog s njima računa i Gospa s njima počinje snažno raditi.

Sadržaji Gospinih poruka

Kad je Gospa došla, njezina prva poruka je bila poruka mira.

To je temeljna poruka evanđelja, komunikacije Boga i čovjeka: «Mir ljudima dobre volje» - pjevaju anđeli nad jaslucama, nad rođenjem Gospodinovim u Betlehemu. Mir je komunikacija između Boga i ljudi, uspostava zajedništva koje se dogodilo u Isusu Kristu; Bog i čovjek u jednoj osobi. Od tog dara i izvora mira u Isusu Kristu teče svaki mir.

Na pitanje vidjelaca: «Tko si Ti? Koje je Tvoje ime?», Gospa je odgovorila: «Ja sam Kraljica Mira!»

MIR! To je milosni prostor susreta Boga i čovjeka. Dovedi čovjeka do mjesta gdje ga Bog čeka znači obogatiti čovjeka; znači osloboditi čovjeka; znači utješiti ga, učiniti sretnim, blagoslovljenim, vratiti ga ponovno k Bogu, učiniti ga velikim, slavnim, blagoslovljenim.

Gospa nam je rekla da gledamo na križ i učimo od njega. Tu se rađa mir, tu se rađa ozdravljenje da možemo ustati i poći k ocu, biti u miru s ocem, započeti put obraćenja. «Idem i vratiti ću se k ocu!»

Mir je za mene punina čovjeka, punina obitelji, svetost Crkve. On je harmonija i ozračje milosti u društvu, u Crkvi, u međuljudskim odnosima. Mir je Bog i čovjek. To je to, to je taj cilj i milost na koju smo pozvani, koja nam je darovana, koja nam je osigurana.

Mir je veliki dar koji pripada čovjekovoj naravi, ali ga čovjek sam ne može postići. Ni svojom intelektualnom snagom, ni novcem, ni moći, ni bilo kojim ljudskim programom. U tu komponentu mira apsolutno ulazi Bog, ulazi Isus i njega isključiti jest nemir. Doći do mira znači doći do Boga, do evanđelja, do punine spasenja, istine. To je ono što čovjek može i treba imati sada i ovdje, ono što će baštiniti u vječnosti. To su ta blaženstva Isusova na gori, to je ta milost i stotruko što ćemo primiti ako se odlučimo biti njegovi. Mir je suglasje, vječni osmijeh na duhovnom

licu čovjeka, na toj božanskoj dimenziji čovjeka i Boga. Ono što je darovano nama i što nam se ne može oduzeti.

Međugorje je božanski dar

Naše srce žudi i traži taj mir, ali kako doći do njega? Eto, otuda poziv na obraćenje! Jedan od temeljnih koraka koje čovjek treba učiniti da bi došao do mira je ostaviti starog čovjeka, ostaviti svoje projekte i planove, svoje misli koje su često ratoborne, osvetljive, pune mržnje, pune ljubomore, koje su s nekim nabojem, s nekim strjelicama zla u nama i u takvo srce ne može ući mir niti prekriti to zlo u nama. Zlo se treba iskorjenjivati, zla se treba odricati i ugrađivati se kroz mir i u miru u dobro drugih. Kako čovjeka osloboditi od grijeha? obraćenjem! Mir je osloboditi se tog neznanja, tog straha, tog konflikta, te slabosti, te uzaludne patnje, prokletstva, a vratiti blagoslov čovjeku. Mir, to je sav Isusov život, to je i program sv. Franje, to je evanđelje. Ako čovjek gleda kako do mira, onda je Isus taj put koji valja

odabrati i na kojem valja ustrajati i graditi. Molitva nam pomaže da se ne umorimo, da ne posustanemo. Molitva i sakramenti. To su u stvari sadržaji Gospinih poruka.

Gospine poruke zaista su uređenje našega života s nama, s bližnjima, okolinom u kojoj živimo i s našim Bogom. Dakle, potpuna horizontala i vertikalna u odnosu prema Bogu i odnosu na bližnje. To je stvaranje čovjeka koji je otkupljen križem i koji je znak Ljubavi u svijetu.

Kome je namijenjena Gospina poruka mira?

Ona je namijenjena svakom čovjeku. Ne postoji čovjek kojemu nije potrebna i koji je ne želi. Stoga, u Međugorju možemo vidjeti hodočasnike iz svih zemalja, svake boje, vjere i rase. Međugorje nije nekakav ljudski projekt, kao što su projekti UN. Međugorje je božanski dar koji daje tako velike, milosne plodove. Ti plodovi potiču ljude.

(Iz knjige Sabine Čović
Susreti s fra Jozom, 2006.)

MNOGI SU POSTALI SVJEDOCI VJERE

fra Slavko Barbarić

Što se tiče svakidašnjeg doživljavanja Gospinih ukazanja danas, na razini župne zajednice, želio bih da onaj sat kad se Gospa ukazuje bude za sve posvećeno vrijeme. Kako bi bilo divno kada bi svaka trgovina, svaki restoran i svaki kafić prestali raditi i kad bi svi molili krunicu u taj sveti sat Gospina pohoda. Sve bi izgledalo drugačije među nama.

Počeci

Nemoguće je opisati što se sve događalo. A kad se želimo prisjetiti početka, onda znamo da su vidioci posvjedočili da su 24. lipnja 1981. vidjeli Gospu i da je njihovo svjedočanstvo pokrenulo vjerničko mnoštvo, ubrzo nakon toga i komunistički otpor, do zatvaranja župnika, kapelana i civila. Sada možemo reći da su maleni koji su povjerovali i krenuli za Gospom pobijedili. Ostvaruje se i ovdje istina koju Gospa moli

u svojoj molitvi s Elizabetom. Bog uzvisuje ponizne, stoji na strani potlačenih i daje im pravo, a ruši ohole, umišljene, moćne, snažnom svojom desnicom.

Sve je išlo nevjerojatnom brzinom. Međugorje ipak nije učinilo nikakav udes, iako su mnogi o Međugorju pravili udese. U ovoj godišnjici mnogi su neprijatelji osobno ostavili svoja koplja i strijele i prihvatili Međugorje, a glavni neprijatelj, organizator otpora, više ne postoji kao struktura. Nestao je.

MOLITVA

Bože, Oče svemogući, dok Ti zahvaljujemo za nazočnost Marijinu među nama, molimo Te iskrena i ponizna srca, daj nam milost da se približimo Njeginu srcu te se u nama očovječi Tvoj Sin Isus Krist. Obnovi u svakome od nas, u cijeloj župnoj zajednici i u svim hodočasnicima žar prve ljubavi. Ugrij svojim Svetim Duhom sve one koji su se ohladili, odmori one koji su postali umorni i zastali na putu, pomiri one koji su zbog međusobnih sukoba zaustavili svoj hod s Marijom, da se svi ispunimo ljubavlju Tvoga Sina Isusa Krista, i tako iskusivši njegovu ljubav, živimo u miru koji samo od Tebe dolazi po Kristu Gospodinu našem. Amen.

(fra Slavko Barbarić)

Bog uzvisuje ponizne,
stoji na strani potlačenih i daje im pravo,
a ruši ohole, umišljene, moćne, snažnom
svojom desnicom.

Svjedoci vjere

Svi su trpjeli, ali nitko nije sustao. Kad je 17. kolovoza crkva bila zatvorena, a fra Jozo odveden u zatvor, policija je pretresala župni stan te ispitivala časne sestre i ostale fratre. Cijeli dan sve je bilo blokirano. Trebalo je spriječiti da se slavi večernja Misa. Narod je molio iza barikada na mostu. To je velika razlika od svih barikada koje su bile postavljene točno deset godina kasnije. Barikade su se otvorile. Crkva se odjednom napunila. Svi koji su bili nazočni svjedoče da je bilo vrlo dirljivo. Jedan od vidjelaca je rekao: Fra Jozi se ne će ništa dogoditi. Crkva je plakala. Pritisci su nastavljeni na svim razinama, psihički i fizički. Počela su ispitivanja, traženje lažnih svjedoka, podmetanje pisanih parola, optuživanje nevinih ljudi. Nitko nikada ne će moći izreći što se trpjelo, ali je jedno uvijek sigurno: Mnogi su postali svjedoci vjere. Trpjelo se radosno u nadi i s ljubavlju. Čuo sam da je jedan policajac iz specijalne policije iz Sarajeva, jer i oni su bili angažirani, rekao: «Pozvali su nas ovamo kao da je rat, a ovdje sve mirno kao na groblju.»

Plodovi

Treba početi od nas samih. Večernji međugorski program, koji je posebni znak međugorske poruke, a sastoji se od pripreme za

Misu, Misnog slavlja i molitava nakon Mise, te euharistijsko klanjanje, molitve pred križem, izlasci na Podbrdo i Križevac, prvi su duhovni plodovi. Proširili su se po cijelom svijetu. To je nekako i raspoznajni znak na duhovnoj razini.

Najprepoznatljivije poruke su se dogodile na molitvenoj razini. Mnoštvo ljudi je počelo moliti. Tu sve počinje. Tko ne odgovori na poziv molitve, ništa se ne može dalje dogoditi. Mnogi su postali barem svjesni da treba i postiti. To su dva temeljna odgovora. Nisam mogao vjerovati da se tako malo moli dok nisam počeo susretati, s jedne strane Gospine pozive i s druge strane ljude koji počinju shvaćati da treba moliti. Kad se počne moliti i postiti, mogu se druge stvari događati.

Do promjene može jedino doći kad se prihvati hod s Marijom, Kraljicom Mira. Ovdje se radi o školi. Može se naučiti ako se uči. Molitva, kao susret s Bogom, uvjet je blagotvorne promjene.

To je najveća milost koju Bog ovdje daje po Mariji: Mnogi su počeli moliti i dobili su želju za molitvom.

Kao što su hrana i piće uvjet za naš fizički život, tako je molitva uvjet za duhovni život. Mnogi su duhovno mrtvi. Milost koju nam Bog nudi po Mariji se upravo može

usporediti s duhovnim buđenjem. Tko je probuđen, ako odmah ne ustane, vrlo lako ga opet prevari san. Da bismo se mogli probuditi, trebao je posebni zahvat, a da bismo ostali budni, trebamo surađivati. Isto kao i u običnom životu, kad je čovjek u brzini, treba mu mnogo više vremena i jake kočnice da se zaustavi. Današnji čovjek je u velikoj opasnosti da duhovno umre. Molitva, kao susret s Bogom, mora nas osloboditi od ropstva materijalnim stvarima. Izgleda mi da nas Bog pušta, kao roditelji nestašnu djecu, da letimo, da se umorimo, možda i izranimo, pa da se zaustavimo. Bolje bi bilo to učiniti na vrijeme. Bog pokušava po Mariji. Svi koji su se zaustavili i poslušali, znaju što to znači. Samo da to ne zaboravimo.

Pitali su jednom Majku Tereziju iz Kalkute: Kako moliti bolje? Ona se nasmiješila i odgovorila: Molite više!

To je jedini recept, drugoga nema. Mnogi, nažalost, pronalaze recept za molitvu tek kad se nađu u poteškoćama. Gospa nas je pozvala da ne tražimo Boga zbog svojih potreba, nego iz ljubavi prema Bogu.

(Iz knjige Krešimira Šege
Međugorje - vrijeme milosti,
drugo izdanje, 1996.)

O TAJNAMA I OBEĆANOM ZNAKU

TAJNE ĆEMO OBJAVITI KAD NAM GOSPA TO KAŽE

IVANKA IVANKOVIĆ-ELEZ

Što nam možeš reći o tajnama koje ti je Gospa povjerila?

Meni je Gospa povjerila deset tajni. Govore o budućnosti Crkve i svijeta. Ne znam jesu li sve tajne iste za sve vidiocce, ali znam da nam je jedna ista: ona koja govori o znaku koji će Gospa ostaviti na Brdu ukazanja. Tajne će biti objavljene kad nam Gospa to kaže. Između sebe nismo razgovarali o tajnama, možda su iste, a možda nisu.

Mi samo trebamo moliti i prepoznati Gospinu majčinsku ljubav. Put kojim trebamo ići čini nam se lagan, ali je ispunjen padovima i usponima. Samo kroz molitvu i otvorena srca možemo stići do pravoga puta.

A o znaku na Brdu ukazanja?

Znak je jedna od tajni. Znam kada će se to dogoditi i kako izgleda. Znak će biti trajan, vidljiv i neuništiv. Gospa će ostaviti znak za one koji ne vjeruju, za nevjernike. Mi samo trebamo moliti, moliti, moliti. Ništa drugo nije važno, ni tajne, ni znak. Bog svima daje tolike milosti, a mi još toga nismo svjesni.

GOSPA NE ŽELI VJERU KOJA DOLAZI IZ STRAHA

MIRJANA DRAGIČEVIĆ-SOLDO

Ne možemo govoriti o sadržaju tajni, jer su tajne. Ipak, što možeš reći o tajnama?

Jedina stvar o kojoj mi vidioci nismo međusobno razgovarali jesu tajne. Ono što ja mogu reći jest da imam deset tajni i te tajne su za čitavi svijet. Ja nemam osobnih tajni, tajni koje se odnose na moj život; to su tajne vezane za budućnost svijeta. Trebala

sam izabrati svećenika kojemu ću ih povjeriti kada za to dođe vrijeme. Izabrala sam fra Petra Ljubičića. Ja ću ih povjeriti njemu, a on svim ljudima. On nema pravo izbora reći ili ne reći. On je prihvatio tu misiju i treba je obaviti u skladu s Božjom voljom. Reći ću ono što Gospa uvijek kaže: Nemojte govoriti o tajnama, molite. Jer tko osjeća Boga kao svoga Oca i mene kao svoju Majku, nema straha ni od čega. Strah osjećaju samo oni koji još nisu upoznali ljubav Božju. Mi kao ljudska bića uvijek pitamo što će biti, kad će biti, gdje će biti. Tko od nas sada može reći da će sutra biti živ? Gospa nas uči biti u svakom trenutku spremni doći pred Boga, a ne govoriti što će biti. Sve je Božja volja, a naše je da je spremni čekamo.

Vezano za izbor fra Petra kojemu ćeš povjeriti tajne, ima i jedan događaj vezan za poseban papir koji ti je Gospa dala, a na kojemu su napisane tajne...

Ne bih to nazvala papirom, to je nešto kao pergament i na tome je sve napisano, zabilježeno. Za sada samo ja mogu to pročitati. Samo jednom sam taj papir pokazala svojoj rodici i prijateljici, pokazala sam im ga istodobno, samo jednom u životu. Ni jedna ni druga nisu vidjele isto. Znači da nema opasnosti da taj papir netko nađe, pročita ili nešto drugo. Zapravo, može naći papir, ali ne može pročitati. Fra Petar će to moći pročitati kada dođe vrijeme za to.

Gospa ne želi vjeru koja dolazi iz straha, straha pred budućnošću, za sebe, za našu djecu. Želi čistu predanost dragom Bogu i Njoj, bez straha i prisile.

Zašto većina ljudi misli da se u tajnama čuva nešto loše, zašto to ne može biti i nešto dobro, lijepo?

Možda ljudi misle da će se dogoditi nešto loše, jer smo loše zaslužili.

Gospa je obećala ostaviti znak na Brdu ukazanja?

Gospa je obećala ostaviti znak kao svoj dar svima nama. Majka uvijek dariva svoju djecu, tako i Gospa želi nas darovati. Ne gledam taj znak kao potvrdu njezinih ukazanja, da je tu bila, jer opet će biti ljudi koji ne će vjerovati. Gospa se ukazivala i u Lourdesu i u Fatimi, pa opet ima ljudi koji ne vjeruju u ta ukazanja, ili uopće ne vjeruju. Taj znak doživljavam kao majčinski dar svojoj djeci. Znam kada će znak biti i kakav će biti.

VAŽNO JE MIJENJATI SE IZNUTRA

VICKA IVANKOVIĆ-MIJATOVIĆ

U prvim danima ukazanja ti i ostali vidioci ste govorili o znaku koji će Gospa ostaviti, o vidljivom znaku. Je li se išta oko znaka promijenilo, hoće li on biti zbilja dan?

Da, hoće. Nije se ništa promijenilo. To je treća od ovih tajna što nam ih je Gospa dala.

Ostaviti će znak na mjestu ukazanja koji će biti trajan, vidljiv i neuništiv, koji ostaje za stalno.

Ti znaš kakav je to znak?

Da, jednom smo ga vidjeli.

U prvim danima, mjesecima i godina ukazanja velik broj ljudi je očekivao neki znak, nešto izvanredno. Kasnije se to, čini mi se, gubilo, a ljudi su više molili, radili na svojoj unutarnjoj preobrazbi. Što o tome kažeš?

Tako je. Ima dosta ljudi koji, kad dođu, govore da vide kako se vrti Sunce, vide promjene na Križevcu, govore da im se promijenila krunica. Gospa kaže da su to samo mali predznaci, a najvažnije je da se mi mijenjamo iznutra, da mijenjamo svoje srce. Ako ti je dan taj znak, znači da je već vrijeme da se počneš mijenjati, a ne da tomu dajemo toliku važnost. Važno je mijenjati se iznutra, a ako ti se takav znak dadne, onda shvati da je to dano zato što trebaš nešto učiniti.

NE TREBAMO SE PLAŠITI AKO IMAMO ISUSA U SVOME SRCU

JAKOV ČOLO

Što nam možeš općenito reći o tajnama?

Gospa je svima obećala dati deset tajni. Troje vidjelaca imaju svakidašnja ukazanja i imaju po devet tajni, a nas troje po deset. Mi nismo razgovarali između sebe o tajnama, mi ne znamo jesu li tajne iste za sve ili nisu, to ne znam. Mogu reći da ću tajne otkriti kada mi Gospa da dopuštenje da ih mogu otkriti, a sve ostalo je tajna. A kada već govorimo o tajnama, želim reći da mnogi ljudi, kada se spomenu tajne, odmah razmišljaju o mnogim ružnim stvarima, o nekim katastrofama. Ja svima kažem: Mi se ne trebamo bojati ako imamo Isusa u svome srcu, ako živimo s Bogom, ako činimo sve ono što nam Gospa govori kroz tolike godine. Čovjek koji je to prihvatio, koji ima Isusa u srcu, ne treba se ničega bojati.

Zašto bi tajne bile nešto loše, zašto Gospa ne bi otkrila i nešto lijepo?

Kada se kaže tajna, odmah se pomisli na nešto loše. A ja svima uvijek kažem: Što je tajna? Tajna je naš život, kako mi živimo. Tajna je jesmo li u svakom trenutku svoga života spremni za Boga? To je najveća tajna.

Zar nije tajna da se Nebo otvara 25 godina?

Nebo se otvara 25 godina, to je najveća tajna, ali mnogi, nažalost, tako na to ne gledaju.

Jedna od tajni je i znak koji će Gospa ostaviti na Brdu ukazanja. Znaš li kada će se to dogoditi, kako će znak izgledati?

Da, ja znam kada će to biti i kakav je znak. Na početku ukazanja Gospa je obeća-

la ostaviti znak na Brdu ukazanja. To će biti samo potvrda da je Gospa tu bila, ali mi ne trebamo čekati na znak koji će Gospa ostaviti i tada početi vjerovati. Najveći znak se događa u našem srcu. Mi možemo vidjeti puno znakova, ali ako nemamo znak u našem srcu, ako nemamo Isusa u našem srcu, ni taj znak nam ne će ništa pomoći. Na mjestima gdje se Gospa u svijetu ukazivala, ostavljala je znakove i mnogi ipak ne vjeruju. Znak potječe iz našega srca.

Malo je tužno da Gospa mora ostaviti znak da bismo mi povjerovali, iako govorim o nečemu što uopće ne znam što je?

Mi uvijek tražimo znakove. Ponašamo se kao nevjerni Toma. Pogledajmo Međugorje: Zar nam nije znak ovaj silni svijet, hodočasnici koji ovdje dolaze. Tjelesna ozdravljenja kojima sam svjedočio su dobra i drago mi je zbog njih, ali svima kažem da mi je najveći znak čovjek koji me susretne i kaže: ispovjedio sam se poslije 40 godina, poslije 40 godina sam upoznao Isusa, počeo sam moliti sa svojom obitelji. To je za mene najveći znak!

TAJNE SE ODOSE NA BUDUĆNOST SVIJETA, ŽUPU MEĐUGORJE I CRKVU

MARIJA PAVLOVIĆ - LUNETTI

Što nam možeš općenito reći o tajnama, jesu li iste za sve vas?

Ja sam primila devet tajni. Mi znamo da su neke tajne iste jer nam ih je Gospa davala u isto vrijeme, a neke su različite. Gospa nam je rekla da ih čuvamo do trenutka kada nam Ona kaže da ih možemo reći drugima. O tajnama ne možemo puno govoriti dok Gospa to ne kaže. Tajne se odnose na budućnost svijeta, župu Međugorje i Crkvu.

Jedna od tajni je i znak koji će Gospa ostaviti na Brdu ukazanja. Znaš li kada će se to dogoditi, kako će znak izgledati?

Ja znam kakav je znak, ali mi Gospa još nije rekla kada će se dogoditi.

MORAMO BITI ŽIVI ZNAK

IVAN DRAGIĆEVIĆ

Možeš li nam reći nešto o tajnama, jesu li iste za sve vidiocce, jeste li međusobno razgovarali o tajnama i na što se tajne odnose?

O tome ću reći vrlo kratko. Jakov, Mirjana i Ivanka su dobili po deset tajni, i imaju ukazanje jedanput godišnje. Nas troje, Vicka, Marija i ja imamo ih devet. Iz mojih svakidašnjih susreta s Gospom ne mogu naslutiti kada ću dobiti desetu tajnu i kada će ukazanja prestati. Ne znam ni to hoće li se ukazanja nastaviti ili prestati kada dobijem desetu tajnu. Iako je tako bilo s troje vidjelaca, ja ne znam hoće li i nama tako biti. Nema šezdeset različitih tajni: šestero vidjelaca po deset tajni, već su neke tajne zajedničke. Po svom sadržaju tajne nisu posve različite, ali nisu ni iste za sve nas. Tajne su vezane za svijet, za Crkvu, za ovo mjesto i vidjet ćemo druge stvari.

Jedna od tajni je znak koji je Gospa, Kraljica Mira, obećala ostaviti na Brdu ukazanja. Znaš li kada će taj znak biti i kako izgleda?

Znam kada će se dogoditi, znam kada će biti i riječ je o neuništivu znaku. To je ono što ja mogu reći. Ali, želio bih reći da mnogi ljudi čekaju da vide nešto, da vide znak, da nešto opipaju. Uvijek kažem: mi moramo biti živi znak, sada. To mi se čini najvažnije.

IZJAVA BISKUPSKE KONFERENCIJE BIVŠE JUGOSLAVIJE O MEĐUGORJU 1991.

Na redovnom zasjedanju Biskupske konferencije Jugoslavije u Zadru 9. - 11. travnja 1991. usvojena je slijedeća

IZJAVA

Biskupi od samog početka prate međugorska događanja preko dijecezanskog biskupa, biskupske Komisije i Komisije Biskupske konferencije Jugoslavije za Međugorje. Na temelju dosadašnjeg istraživanja ne može se ustvrditi da se radi o nadnaravnim ukazanjima i objavama. Međutim, brojna okupljanja vjernika s raznih strana koji u Međugorje dolaze potaknuti i vjerskim i nekim drugim motivima zahtijevaju pažnju i pastoralnu skrb u prvom redu dijecezanskog biskupa, a s njim i drugih biskupa, kako bi se u Međugorju, i povezano s njime, promicala zdrava pobožnost prema Blaženoj Djevici Mariji, u skladu s učenjem Crkve.

U tu svrhu biskupi će izdati i posebne prikladne liturgijsko-pastoralne smjernice. Isto tako preko svojih će Komisija i dalje pratiti i istraživati cjelokupno događanje u Međugorju.

Biskupi Jugoslavije

U Zadru, 10. travnja 1991.

IZ PROPOVIJEDI BISKUPA PAVLA ŽANIĆA U MEĐUGORJU NA BLAGDAN SVETOG JAKOVA, ZAŠTITNIKA MEĐUGORSKE ŽUPE, 25. SRPNJA 1981.

Duboko sam uvjeren da nitko djecu, koja kažu da su vidjela Gospu, da nitko tu djecu nije podgovorio. Da se radi o jednom djetetu, moglo bi se reći: Ma taj ima neku tvrdu glavu, pa ne može ni policija iz njega ništa izvući. Šestero nevine, jednostavne djece kroz pola sata bi,

kad bi ih netko nagovorio, kazala sve. Nitko od svećenika, ja jamčim, nije imao tu nikakve namjere, niti udjela da bi tu djecu na nešto nagovorio... Također sam uvjeren: Djeca ne lažu! Djeca govore točno ono što je u njihovim srcima... Sigurno je: Djeca ne lažu.

STAJALIŠTE MOSTARSKOG ORDINARIJATA O DOGAĐAJIMA U MEĐUGORJU

Glas Koncila od 16. kolovoza 1981. pod naslovom 'Biskupska izjava o ukazanjima u Hercegovini' objavio je tekst izjave za javnost Biskupskog ordinarijata u Mostaru. Tekst glasi:

'1. Javnost očekuje da progovorimo nešto o događajima u župi Međugorje, gdje šestero djece tvrdi da im se Gospa ukazuje.

Kada o ovome pišu novinari ateističkog uvjerenja, sasvim je prirodno da zaniječu svaku istinitost onoga što djeca govore. Oni jednako drže da ne postoji ni Bog ni Gospa. Za nas vjernike je neprihvatljivo i uvredljivo na koji se način o tome piše i da se optužuje, bez dokaza, da su djeca podgovorena.

2. Novinski članci su pisani od ljudi koji o vjeri znaju pisati samo ironično i posprdno, s pozicije sile, s mnogo optužbi bez dokaza. Tako među brojnim insinucijama na svećenike pripisuje im se da su 'posredstvom maloljetne djece, okupljene i istrenirane bez znanja njihovih roditelja pokušali uvjeriti o pojavi 'Gospe' u liku ljudskome'.

3. Isto je tako netočno da su se nadležne crkvene vlasti ogradile od događaja u Bijakovićima na taj način što su ih proglasile praznovjermem. Također nam je žao što se u javnosti Katoličku Crkvu u Hercegovini nei-

stinito optužuje zbog političkih i prevarantskih namjera.

4. Govoreći općenito o ukazanjima i čudesima moramo reći da su za nas vjernike moguća. Ta nećemo zanijekati Isusa Krista i povijest svetaca. Poznato je, međutim, kako je Crkva bila oprezna dok je izrekla svoj pozitivan sud o ukazanjima i čudesima u Lurdu, Fatimi i drugdje.

5. Poznato je i to da su pobožne duše često tvrdile da nešto vide, a bila je to halucinacija, neki lični psihički doživljaj ili obična neistina.

6. Što se može reći o slučaju u Bijakovićima? Sigurno je da djeca nisu ni od koga, posebno iz Crkve, podgovorena da govore neistine. Isto tako barem zasad, sve navodi na to da djeca ne lažu. Ostaje ono najteže pitanje: da li je to subjektivni doživljaj djece ili nešto nadnaravno?

7. Kad su Židovi htjeli apostolima zatvoriti usta, onda je, kažu Djela apostolska, pametni i razboriti učitelj zakona - Gamalijel - rekao u Vijeću: nećete ga moći uništiti ... (Dj 5, 38-39).

Mi za sada zauzimamo ovo stajalište!

BISKUPSKI ORDINARIJAT MOSTAR

Draga djeco!
Hvala vam što ste se odazvali
mome pozivu!

DUHOVSKI PROPLAMSAJI U DANAŠNJOJ CRKVI

SNAŽNI ZNAK NADE ZA CIJELU CRKVI

dr. fra Tomislav Pervan

Na uočnicu te samu svetkovinu Duhova ove godine održan je u Rimu najveći katolički skup u godini 2006., na komu su se okupili duhovni pokreti iz cijele Crkve.

Prije dvije godine u njemačkom Stuttgartu upriličen je skup suvremenih duhovnih pokreta na europskom tlu. U Rimu je bilo nazočno više od 400 tisuća sudionika iz više od stotinu crkvenih duhovnih pokreta i zajednica koje djeluju u Crkvi u novije vrijeme. Zaputili su se u Rim kako bi ondje u zajedništvu s Papom slavili Duhove te molili za Duha Božjega nad Kristovu Crkvu i cijeli svijet. Rim se uistinu pretvorio u gornju odaju gdje je Gospodin slavio sa svojim Posljednju večeru, ali i gdje su apostoli zajedno s Marijom iščekivali Silu odozgor koja ih je zahvatila i učinila vjerovjesnicima Isusa Krista i njegova djela u svijetu.

Tim povodom u Rocca di Papa kraj Rima krajem svibnja i početkom lipnja održan je Drugi svjetski kongres crkvenih pokreta i novih duhovnih zajednica. Cijeli kongres i okupljanje u Rimu stajali su pod geslom: "U radosti svjedočiti ljepotu kršćanstva". To je geslo nadahnuto riječima što ih je izgovorio Benedikt XVI. na dan službenoga početka pontifikata u propovijedi od 24. travnja 2005., kad je rekao: "Nema ničega ljepšega nego kad te pronade Isus Krist, kad te pronade Evanđelje. Nema ničega ljepšega nego poznavati Isusa Krista te drugima darivati prijateljstvo s Njime".

Prvi je kongres takve naravi održan prije osam godina u Rimu. Ivan Pavao II. onodobno je nazvao duhovne zajednice i pokrete proljećem u Crkvi, polugama nove evangelizacije, najljepšim plodom Koncila. Njihova mnogostrukost jest veličajni himan jedinstva. Jer tajna zajedništva Kristove Crkve nikada nije plošna jednoobraznost, homogenost, nijekanje različitosti, nego simfonija zajedništva, suzvučje množine glasova, kao u orkestru.

Na kongresu je istodobno predstavljen program susreta s Papom na duhovsku uočnicu na Petrovu trgu u Rimu. Nadbiskup

Ivan Pavao II. na Žnjanu u Splitu 1998.

Stanislav Rylko - predsjednik Papinskoga vijeća za laike - veli kako je susret s Papom 3. lipnja važan pokazatelj za kontinuitet onoga što je započeo Ivan Pavao II., koji je u novim zajednicama i pokretima u suvremenoj Crkvi gledao i cijenio vrijedne darove Duha Svetoga današnjoj Crkvi te veliki znak nade za cijelo čovječanstvo. Rylko je podsjetio u svo- me izlaganju kako je današnji Papa još kao profesor dogmatike u Njemačkoj imao do-

bre odnose prema novim duhovnim pokretima. Papa je pisao o važnosti suvremenih duhovskih pokreta te o njihovu crkvenom identitetu. Papini prilozi o tome temeljni su i smjerodavni za ispravno vrjednovanje pokreta u Crkvi. Samo nekoliko dana nakon svoga izbora Benedikt XVI. izrazio je potrebu i nužnost održavanja novoga susreta svih pokreta s Petrovim nasljednikom. Zato je organizacija ovogodišnjega duhovskog susreta

U današnjem sekulariziranu svijetu nove zajednice i pokreti - nastali kao dar Duha Svetoga Crkvi - na dojmljiv i uvjerljiv način daju svjedočanstvo ljepote pripadnosti Isusu Kristu i Crkvi, očituju Isusa Krista svijetu. Ne samo govoriti o Isusu Kristu, nego ga donositi u svijet.

nešto što spada na prve korake Benediktova pontifikata.

Još kao pročelnik Kongregacije za nauk vjere kard. Ratzinger bijaše autentični tumač učiteljstva Ivana Pavla II. spram novih suvremenih pokreta. Kardinal je Ratzinger vidio u pokretima veoma snažne načine kako danas živjeti katoličku vjeru i uvjerenje. Za njega su nove duhovne zajednice i pokreti nešto kao kreativne, stvarateljske manjine koje će usmjeravati Crkvu prema budućnosti te određivati tijekove Crkve u sutrašnjosti. U vremenu koje su mnogi obilježili kao zimsko vrijeme Crkve iznenada se javilo nešto što nitko nije očekivao niti se nadao. Javio se za riječ sam Duh Sveti, a u mladim muževima i ženama rasla je vjera bez 'ako i ali'.

Još je prošle godine za susreta s njemačkim biskupima nakon Svjetskoga dana mladih u Kölnu Papa rekao kako pokreti nisu nikakva konkurencija mjesnim Crkvama nego su oni živa struktura Crkve. Pokreti trebaju nadići pubertetske slabosti te prestati sa svojim isključivostima. Svi se moraju otkriti i pronaći u simfoniji vjere, naglasio je Papa tim povodom. Za sve nove pokrete u Crkvi

ovaj susret s Benediktom XVI. predstavlja miljokaz u životu tih zajednica te njihovu službu u Crkvi.

Na samome kongresu bilo je nazočno više od stotinu suvremenih duhovnih pokreta i zajednica, zatim zastupnici raznih rimskih ureda te jedno ekumensko izaslanstvo. Glavna predavanja održali su bečki kardinal Christoph Schönborn koji je govorio o Kristu najljepšemu od svih Adamovih sinova, zatim Marc Quillet koji je izlagao tematiku o Ljepoti biti kršćanin i Angelo Scola o Crkvenim pokretima i novim zajednicama u poslanju Crkve - prioriteti i perspektive.

"Dok se spremam na svoje apostolsko putovanje u Poljsku u mome srcu i mojim molitvama nazočan je značajni skup za Duhovsko bdjenje u subotu 3. lipnja. Taj će mi povod podariti radost susreta na Petrovu trgu s više od 100 crkvenih pokreta i novih zajednica iz cijeloga svijeta. Predobro znam u čemu se sastoji njihovo formativno, odgojno i misionarsko bogatstvo koje je tako visoko cijenio, podržavao i ohrabrivao ljubljeni papa Ivan Pavao II.", izrekao je Papa za Angelusa 21. travnja u Vatikanu.

Nove su karizme važni znakovi nade, snažni putovi živjeti vjeru, mjesta susreta s Duhom Božjim, s Isusom Kristom, mjesta gdje se čovjekov život mijenja te se čovjek oduševljava za Božje djelo evangelizacije svijeta.

Nove zajednice i pokreti plod su izljeva Duha Svetoga u životu Crkve, oni su inicijative koje nije izmislio čovjek niti bi ih čovjek mogao uplaniti. To su posve nezasluženi darovi koje Božji puk treba prihvatiti s dubokom zahvalnošću. Pokojni Papa a i ovaj bez prestanka pozivlju Crkvu da se otvori darovima Duha Svetoga, a istodobno su obojica uvijek naglašavala i ohrabivala sve pokrete da se velikodušno i oduševljeno dadnu u službu poslanja cjelokupne Crkve.

U današnjem sekulariziranu svijetu nove zajednice i pokreti - nastali kao dar Duha Svetoga Crkvi - na dojmljiv i uvjerljiv način daju svjedočanstvo ljepote pripadnosti Isusu Kristu i Crkvi, očituju Isusa Krista svijetu. Ne samo govoriti o Isusu Kristu, nego ga donositi u svijet.

U prosuđivanju autentičnosti novih pokreta i proplamsaja Duha Svetoga važno je naglasiti ono što su pokojni Papa a isto tako i kard. Ratzinger isticali, kako su pokreti uistinu darovi Duha Svetoga, a ne problem Crkvi. Oni su dar Neba ovome svijetu i vremenu, i zato se biskupi i pastiri ne bi smjeli plašiti novih proplamsaja koji daju novi izgled Crkvi.

U surječju s Međugorjem možemo reći kako je Međugorje od samih svojih početaka upravo taj proročki zamah i proplamsaj Duha Svetoga za cijelu Crkvu. Ovdje su se osjećale doma, kod kuće sve nove zajednice nastale u Crkvi, ovdje su ćutile snažnu nazočnost Duha Božjega, Marijinu nazočnost, prema svim kriterijima razlikovanja Duha i duhova u Crkvi. Svi su bez razlike prihvaćali Međugorje kao činjenicu, s njime rasli, u međugorsku duhovnost urastali. Svi se ovdje osjećaju pod zaštitom iste zajedničke Majke koja poziva na obnovu Crkve u Duhu. Marija je istinska pneumatofora, duhonositeljica. Gdje se ona pojavi, Duh se rasplamsava, zahvaća, širi, žari i pali.

U sudobnom svijetu poslanje duhovnih zajednica i pokreta jest biti znak protivljenja, kvasac u tijestu svijeta, svjetlo svijeta. I tko živi takav život, njemu Isusova riječ nije nikakva utopija, nego konkretni oblik kako živjeti život punine i naviještati ga kao nešto predivno, usređujuće, kao fascinantnu pustolovinu. Na to nas poziva i nastupajuća jubilara svetkovina u Međugorju.

U sudobnom svijetu poslanje duhovnih zajednica i pokreta jest biti znak protivljenja, kvasac u tijestu svijeta, svjetlo svijeta. I tko živi takav život, njemu Isusova riječ nije nikakva utopija, nego konkretni oblik kako živjeti život punine i naviještati ga kao nešto predivno, usređujuće, kao fascinantnu pustolovinu.

Proglašenje Majke Tereze blaženom u Rimu

NADBISKUP IZ ARGENTINE POSJETIO MEĐUGORJE

U Međugorju je od 25. - 31. svibnja boravio mons. Emilio Ogñenovich, nadbiskup u miru argentinske nadbiskupije Mercedes-Luján. Za svoga posjeta susreo se i s međugorskim župnikom fra Ivanom Sesarom. Budući da je i sam osnivač katoličke televizije i katoličkog radija u Buenos Airesu, nadbiskup je posjetio Radiopostaju «Mir» Međugorje za koju je kazao da je duša Međugorja. U razgovoru koji je s njim vodila Huanita Dragičević, mons. Emilio Ogñenovich je o Međugorju između ostaloga kazao:

„U Crkvi, nažalost, još uvijek vlada preveliko neznanje glede ove velike nadnaravne stvarnosti u Međugorju posred suvremenog svijeta. Nadu mi ipak daju riječi Ivana Pavla II. koji je nama, svećenicima i biskupima, rekao da pratimo hodočasnike u Međugorje jer se tu moli, obraća, posti i mijenja život. Crkvi će trebati još vremena da iskaže svoj stav o Međugorju kao što si je u svojoj mudrosti uzela vremena da iskaže svoj stav glede Fatime i Lurda.

Što se tiče Međugorja, ja ću sa svojom braćom biskupima Argentinske biskupske konferencije i našim primasom kardinalom Bergogliom, koji je bio jako sretan kad sam mu rekao da idem u Međugorje, podijeliti svoje osobno uvjerenje. Ako me pitate za moje mišljenje o Međugorju, onda vam moram reći da je to isto kao i kod majke, žene trudnice koja je u šestom mjesecu trudnoće i jedva čeka trenutak da se rodi njezino dijete, ali ne valja požurivati, jer pravi trenutak će doći.“

PRIREDBA ZA „MAJČIN DAN“

„Bog ne može biti svugdje, zato je stvorio majke.“

stara židovska poslovice

Djeca iz vrtića „Mala Terezija“, njihovi odgajatelji i roditelji i ove su godine svečano obilježili proslavu „Majčinog dana“ kao i svršetak zadnje predškolske pedagoške godine za onu djecu koja na jesen polaze u školu.

Ovaj jubilarni deseti „Majčin dan“ bio je ponešto poseban jer je u sebi objedinio proslave dviju obljetnica: Desete godine djelovanja vrtića i Dvadeset i pete godišnjice Gospih ukazanja u Međugorskoj župi.

Upravo zbog toga bio je i posebno obilježen. U prostorijama vrtića organizirana je izložba fotografija iz povijesti vrtića i dječjih radova na teme „cvijeće“, „Križevac“, „Gospino brdo“, „Gospa“, „krunica“ i „moja majka“.

I priredba koja se odigrala u subotu 27. 05. 2006. u 9.30 sati u sjenovitom prostoru amfiteatra Vrta sv. Franje bila je posebno obilježena „majčinstvom“. Kroz recitacije, pjesme

i ples djeca su zahvaljivala svojim majkama, te opjevala kreposti i ljepotu majčinstva majke Marije koju su molili da istu tu ljubav i vrline ugradi u njihove mame.

Tog subotnjeg jutra, u svježini šumskog ambijenta, doista se isticala ova šarolika pozornica urešena lijepim platnom (plodom strpljivog rada naših teta) i dječjim licima koja su ponosno izvirivala tražeći pogledom svoju mamu i tatu. A roditelji su, s druge strane, zadivljeno i sretno pratili svoju razigranu dječicu. Iako jednostavan, lijep je i dirljiv bio ovaj izraz roditeljske i dječje ljubavi i odanosti koji nas ponovno podsjeća kako je sreća, i djece i odraslih, plod zdravog i ljubavljive ispunjenog obiteljskog života. A on je nemoguć ako se u obitelji na prvo mjesto ne stavi Bog, kako nas je i Gospa podsjetila u svojim porukama koje je zajedno s djecom ovaj put pročitalo i nekoliko hrabrih majki.

Paula Tomić

PRVA SKUPINA IZ ŠANGAJA (KINA) U MEĐUGORJU

Ella Poon iz Hong Konga, koja već šest godina živi i radi u Šangaju, bila je u Međugorju u svibnju 2006. sa skupinom prijatelja koji također žive i rade u Šangaju. Evo njezina svjedočanstva:

“Prvi put sam bila u Međugorju u svibnju 2001. Provela sam ovdje dva tjedna, osjetila sam duboko unutarnje obraćenje i vratila sam se u Kinu, gdje sam bila na čelu jedne promidžbene agencije. Ovdje sam upoznala Gospu kao osobu punu ljubavi i nježnosti, i željela sam uzeti više vremena da ju bolje upoznam.

Za vrijeme tog prvog boravka mnogo sam naučila o Isusu preko Marije. Osjetila sam duboku ljubav prema Gospi i željela sam se vratiti, ostati dulje i naučiti još više. Od tada dolazim jednom ili dvaput godišnje zbog osobne duhovne hrane. Kad god dođem u Međugorje, to je kao intenzivni trening! Kad god bude neko predavanje ili govor, idem i slušam. U Međugorju sam prošlog svibnja primila milost dubokog unutarnjeg i tjelesnog iscjeljenja. Bilo je to na brdu, za vrijeme ukazanja. Osjetila sam da mi se vraća snaga.

U Šangaju, za vrijeme ručka ili večere, kad sam susretala prijatelje iz Hong Konga ili Makaoa koji također rade u Šangaju, govorila sam im o svojem iskustvu u Međugorju, i o onome što sam čula od drugih. To ih se prilično dojmilo i rekli su mi: ‘Kad budeš išla sljedeći put, možemo li ti se pridružiti?’ Nisu ništa znali o Međugorju, ali su imali hrabrosti doći ne znajući što bi trebali očekivati.

Htjela sam doći s malom skupinom od desetak prijatelja. Kasnije su se drugi htjeli pridružiti i nisam ih mogla odbiti. Na kraju nas se skupilo 23 iz Šangaja, plus njihovi rođaci i prijatelji iz prekontinentalnih zemalja, sve skupa 32. To nije organizirano hodočašće nego posljedica okolnosti!

Ovdje su počeli moliti krunicu i to im se doista sviđa. Nekoliko dana po dolasku, nakon što je čuo jedno svjedočanstvo, jedan adolescent koji živi u Kanadi rekao je svojim roditeljima da želi biti kršten.

Vjerujem da su sretni što su ovdje i da će s drugima podijeliti svoje dobro iskustvo.”

SVJETSKI MEDIJI SVE VIŠE SE ZANIMAJU ZA MEĐUGORJE

U svibnju 2006. nekoliko televizijskih i radijskih ekipa, kao i novinara, posjetili su Međugorje jer se njihove medijske kuće zanimaju za ovaj svjetski fenomen koji će uskoro obilježiti svoju 25. obljetnicu. U Međugorju je bila ekipa australske televizije, ekipa RTBF (frankofonska mreža) iz Belgije, novinari radija BBC i novinar jednih od najtiražnijih škotskih dnevnih novina.

U ožujku je u Međugorju snimala ekipa francuske katoličke televizije KTO, a u travnju je reportažu pisao novinar najtiražnijeg irskog katoličkog časopisa «The Irish Catholic».

STATISTIKE ZA SIJEČANJ, VELJAČU, OŽUJAK I TRAVANJ 2006.

Broj podijeljenih sv. pričesti: 251 500.

Broj svećenika koncelebriranih: 5 122.

Hodočasničke skupine došle su iz 47 zemalja: Argentina, Australija, Austrija, Belgija, Bosna i Hercegovina, Brazil, Bugarska,

Češka, Čile, Danska, Egipat, Engleska, Filipini, Francuska (uključujući i La Reunion i Martinique), Honduras, Hrvatska, Indija, Indonezija, Irska, Italija, Kanada, Kina, Koreja, Latvija, Libanon, Liechtenstein, Luksemburg, Mađarska, Meksiko, Nizozemska, Njemačka, Panama, Poljska, Porto Rico, Portugal, Rumunjska, Rusija, SAD, Slovačka, Slovenija, Srbija i Crna Gora, Škotska, Španjolska, Šri Lanka, Švedska, Švicarska, Turska, Ukrajina, Vijetnam.

Tisuću bijelih ruža iz Engleske za Gospu

POSJET DELEGACIJE USTAVNOG SUDA RUMUNJSKE

U okviru četverodnevnog posjeta delegacije Ustavnog suda Rumunjske Ustavnom sudu Bosne i Hercegovine u utorak 23. svibnja 2006., članovi ovih izaslanstava posjetili su i Međugorje. Delegaciju Ustavnog suda Rumunjske činili su prof. dr. Ioan Vida, predsjednik, Nicolae Cochinscu, sudac, Petre Ninosu, sudac i Danut Ichim, član osiguranja. Delegaciju BiH činili su Mato Tadić, predsjednik, Dušan Kalembek, generalni tajnik i Gorana Mlinarević, šef CEDIP-a pri Ustavnom sudu BiH. S njima je bio i veleposlanik Rumunjske u BiH Petre Catrinciua.

U župnom uredu s međugorskim župnikom razgovarali su o međugorskim događanjima i dolasku rumunjskih hodočasnika u Međugorje u proteklih 25 godina. Međugorski župnik kazao je kako bi hodočasnika iz Rumunjske bilo i više da je reguliran vizni režim koji trenutačno koči njihov brojniji dolazak. Rumunjski veleposlanik je kazao kako će se o tom pitanju učiniti nešto na razini BiH.

“Predsjednik Ustavnog suda Rumunjske je grkokatolik i kazao mi je kako bi volio posjetiti Međugorje i zato smo to uvrstili u naš program i posjet ovom u svijetu vrlo poznatom mjestu”, kazao je predsjednik Ustavnog suda BiH Mato Tadić.

MALTEŠKI BOLNIČARI OPET U MEĐUGORJU

Članovi Prve pomoći Maltežana iz Kölna (Njemačka) i dragovoljci započeli su svoju ovogodišnju službu u Međugorju 1. svibnja 2006. U službi hodočasnika i župljana bit će do 1. studenog ove godine. U subotu, 20. svibnja, prisustvovali su sv. Misi za hodočasnike njemačkoga jezičnog područja.

Malteški red poziva sve dragovoljce koji se žele uključiti u ovu službu da im se jave. (Vidi: <http://www.malteser.de>) Kontakt: Tel.: +387-36-650-201; Faks: +387-36-650-209

PRVA PRIČEST U MEĐUGORJU

U nedjelju 7. svibnja, sedamdeset osmero djece iz župe Međugorje primilo je

sakrament prve svete pričesti u župnoj crkvi svetog Jakova. Na ovaj sakra-

ment kršćanske inicijacije pripremili su ih njihovi vjeroučitelji: sestra Slavica

Kožul, sestra Petra Bagarić i fra Stjepan Martinović. U petak, 5. svibnja, djeca

su po prvi puta pristupila sakramentu svete ispovijedi. Pratili su ih njihovi

roditelji, koji su se također ispovjedili.

Svečanu svetu Misu predslavio je fra Bože Milić, u koncelecijaciji sa župnikom fra Ivanom Sesarom i fra Stjepanom Martinovićem. Slavlje je prekrasnim pjevanjem obogatio zbor «Golubići mira» pod ravnanjem sestre Slavice Kožul. Nazočni su bili članovi obitelji prvopričesnika i župljani, ali i brojni hodočasnici i međugorski namjernici.

Časne sestre franjevke na službi u Međugorju za ovu su prigodu osmislile cvjetnu dekoraciju na temu ribarske mreže koju

nudi Isus. U nadahnutoj propovijedi, fra Bože Milić govorio je o Isusovoj ljubavi koja poziva svakog ponaosob. Molitva vjernika bila je u obliku recitala u kojem su djeca izrazila svoje predanje Isusu. U procesiji s prikaznim darovima sudjelovala su sva djeca. Svako je dijete pred oltar, u Isusovu mrežu, položilo svoju ribicu kao znak predanja.

U ponedjeljak, vjeroučitelji su poveljeli prvopričesnike i drugu školsku djecu na izlet u prirodu. Bila je to prigoda za opuštanje, igru i zabavu, ali i za svetu Misu i pričest.

OBITELJ S DESETERO DJECE NA HODOČAŠĆU U MEĐUGORJU

Krajem svibnja u Međugorju je boravila obitelj O'Leary iz Alberte, Kanada. Paul i Sandy O'Leary na hodočašće su došli sa svoje desetero djece i s bakom. Danas je postala rijetkost vidjeti tako brojnu obitelj i sretne roditelje koji se usuđuju prihvatiti toliku djecu. Zamolili smo ih da nam kažu nešto o ovom hodočašću i o svojoj obitelji.

O ovom hodočašću:

Sandy O'Leary: Već desetak godina želim doći u Međugorje. Prije deset godina poslali smo ovamo svoju najstariju kćer jer nismo svi mogli poći. Ove godine, naša je beba bila vrlo dobra pa sam rekla mužu: pođimo! On se pomolio na tu nakanu i rekao je: idemo svi!

Paul O'Leary: Za Međugorje znam otprilike od 1990. Ovo je naš zajednički božićni dar. Jedan od uvjeta je bio da idemo svi. Sva su se djeca složila i uskladila svoje obveze. Na kraju je s nama došla i baka, što je još ljepše.

O obitelji:

Paul O'Leary: Potječem iz velike obitelji. Ja sam šesto od četrnaestero djece. Naša je kuća magnet za drugu djecu. Ako ih je troje kod kuće, dovedu drugih šestero. To je predi-

vno. Jedna od naših molitava je: "Kroz dijete, Bog kaže da će svijet trajati." Tu molitvu naša djeca mole s nama. Blagoslovljeni smo. Ljudi koji rade sa mnom uglavnom unaprijed ograniče broj djece koju žele imati. U mnogim slučajevima, prestari su imati djecu kad ih požele...

Sandy O'Leary: Imamo desetero djece, najstarije ima 22 godine a najmlađe skoro godinu dana. Najstarije sam dobila s 24, a najmlađe s 47 godina. To je u Božjim rukama. Prihvaćali smo ih jedno po jedno! Ja sam jedinica i uvijek sam željela imati veliku obitelj. Bog je bio vrlo dobar prema nama. Pokušavamo zajedno moliti krunicu više puta tjedno. Čini se teško imati djecu, teško je s prvim, s prvo dvoje. Nakon toga, kad dođu, čovjek se veseli kad ih ima puno. Ja sam završila fakultet, u početku sam bila zapo-

slena, ali nisam imala mira. To je bila stalna jurnjava za nekim dobitkom. Sada uživam jednu posebnu vrstu sreće i mira... jednom mi je netko rekao: imaj još jedno, za Mariju! Učinila sam to i sretna sam zbog toga. To je pravi blagoslov.

JEDANAESTI MEĐUNARODNI SEMINAR ZA SVEĆENIKE

Jedanaesti međunarodni seminar za svećenike održat će se u Međugorju od 3. do 8. srpnja 2006. Tema seminara je: Duhovnost svećenika. Prijave: seminar.marija@medjugorje.hr, ili tel./faks +387 36 651 999.

SEMINARI POSTA, MOLITVE I ŠUTNJE

U srpnju i kolovozu u Međugorju će se održati dva seminara posta, molitve i šutnje na hrvatskom jeziku, i to 16. - 22. 7. 2006. i 6. - 12. 8. 2006. Voditelj seminara je fra Ljubo Kurtović. Prijave: seminar.marija@medjugorje.hr, ili tel./faks +387 36 651 999.

SEDAMNAESTI MEĐUNARODNI FESTIVAL MLADIH - MLADIFEST 17 - MEĐUGORJE 2006.

Sedamnaesti međunarodni festival mladih - Mladifest 17 – održat će se u Međugorju od 1. do 6. kolovoza 2006. Tema susreta je: Tvoja riječ nozi je mojoj svjetiljka i svjetlo mojoj stazi. Prijave nisu potrebne.

GODIŠNJI PROGRAM

- 15. 6. Tijelovo (Procesija kroz župu)
- 24. 6. Rođenje sv. Ivana Krstitelja - 15. hodnja mira
- 25. 6. 25. obljetnica ukazanja
- 3. - 8. 7. 11. međunarodni seminar za svećenike: "Duhovnost svećenika"
- 25. 7. Blagdan sv. Jakova, zaštitnika župe
- 1. - 6. 8. 17. međunarodni festival mladih - Mladifest: "Tvoja riječ nozi je mojoj svjetiljka i svjetlo mojoj stazi"
- 15. 8. Uznesenje BDM - Velika Gospa
- 8. 9. Rođenje BDM - Mala Gospa
- 10. 9. Blagdan uzvišenja Svetog križa - Križevac (u Međugorju se slavi na prvu nedjelju poslije Male Gospe)
- 1. - 4. 11. 7. međunarodni susret bračnih parova: "Obitelj pozvana na praštanje i svetost"
- 24. 11. Obljetnica smrti fra Slavka Barbarića
- 8. 12. Bezgrešno Začeće BDM
- 24./25. 12. Božićno bdijenje
- 31. 12. 2006. - 1. 1. 2007. Molitveni doček Nove godine (Posebno za mlade)

MARIJA NAM GOVORI

Mnogi kršćani vjernici žele više saznati o Gospinim ukazanjima. Zato u ovom broju Glasnika mira ukratko o ukazanjima koja je Crkva priznala. To još uvijek ne znači, da priznata ukazanja imaju dogmatski karakter, nego da sadržaj ukazanja nije protivan kršćanskoj vjeri i čudoređu. Crkva, pak, daje punu slobodu svojim vjernicima hoće li ili ne će vjerovati u (ne)priznata ukazanja.

fra Karlo Lovrić

Što se događa u svijetu da nas Marija, Majka Božja i naša Majka, uznesena na Nebo, koju je Pio XII. proglasio Kraljicom svemira, a Pavao VI. Majkom Crkve, tako često posjećuje?

Jasno je, da vrijeme u kojem živimo, kipti nemirima i velikim nevoljama:

bune, ubojstva, ratovi, gaze se ljudska prava, prirodne kataklizme u svijetu... dok pojedinci žive u krajnjem siromaštvu i umiru od gladi, drugi žive raskošno poput biblijskog bogataša (gavana) koji se iz dana u dan gostio i davao mrvice, koje su slučajno pale s njegova stola, siromašnom i čirevima obasutom Lazaru.

Vrijeme je, pak, da poslušamo, da se probudimo i okrenemo prema Crkvi Kristovoj, «Svjetlu naroda», prema njegovoj i našoj Majci koja nam govori. Uistinu, to što se događa pred našim očima, to je ono što najavljuje prisposoba o kući koja je sagrađena na stijeni i kući koja je sagrađena na pijesku: kada zapljušte kiše, navale bujice, prva se opire, dočim druga se ruši (usp. Mt 7,24-27).

Posljednji pape su najavili obnovu, proljeće Crkve, civilizaciju ljubavi, ali je Marija ta koja će trijumfirati nad **svim otporima**, jer se po Mariji dolazi k Isusu. To je najkraći, najizravniji, najlakši, najpotpuniji, najnježniji i najradosniji put. Odbaciti taj put, njim se dostatno ne pozabaviti iz bilo kojeg razloga, značilo bi ući u rizik zablude. Zar ne napisa sv. Augustin: «Bog nas je stvorio bez nas, ali nas ne će spasiti bez nas»?

Velika Marijina posredovanja započela su u Meksiku 1531., potom njezinim ukazanjem u Rue du Bac, u Parizu, 1830. godine. Odatle poznata ČUDOTVORNA MEDALJA! Ukazanjem u Parizu počinje MARIJANSKA ERA i traje do naših dana, do Međugorja...

GUADALUPE (Meksiko)

Gospa se ukazala urođeniku Juanu Diegu na brdašcu Tepeyac 9., 10. i 12. prosinca 1531. Po Juanu, kojega je Gospa zvala Juanito, poslala je čudesne kastiljske ruže biskupu Zumarragi. Kad je Juan Diego otvorio svoj plašt (tilmu) da biskupu pokaže taj Gospin dar, na tilmi se pokazala Marijina slika, koja se i danas nalazi na tom plaštu i štuje se u svetištu Gospe Guadalupske.

Slika je bila predmet mnogih istraživanja, te je utvrđeno da je riječ o aheropiti, nerukotvorenoj slici.

Svake godine Gospi Guadalupskoj hodočasti oko dvadeset milijuna hodočasnika. Nakon ovoga ukazanja, na kršćansku je vjeru u kratkom vremenu prešlo osam milijuna urođenika.

Juana Diega svetim je proglasio papa Ivan Pavao II.

PARIZ (Francuska)

Sv. Katarina Laboure, kći ratara sa Zlatne obale u Francuskoj, stigla je u samostan u ulici du Bac u Parizu. U dva navrata, dok je bila u novicijatu, ukazuje joj se Gospa. Prvi put, 1. srpnja 1830., a drugi 27. studenoga iste godine.

27. studenoga Bezgrješna Djevica povjeri Katarini važnu misiju, važnu zadaću. Pokazala joj je medalju i rekla: «Načini ovakvu medalju. Svi koji je budu s povjerenjem nosili, zadobit će velike milosti, posebice ako je budu nosili oko vrata».

Ova medalja se brzo proširila po cijelome svijetu. Mnogi su doživjeli brojne milosti: obraćenja, duhovna i tjelesna ozdravljenja, zato je i prozvana ČUDOTVORNA MEDALJA. Ukazanjem u Parizu započinje MARIJANSKA ERA.

Katarina je umrla 46 godina nakon ukazanja, a da nikomu nije otkrila tajnu osim svom duhovniku. Njezino tijelo, savršeno sačuvano, nalazi se u Kapelici ukazanja, ispod kipa Blažene Djevice Marije.

LA SALLETE (Francuska)

Gospa se, kao lijepa gospođa, obučena u haljinu onoga kraja, ukazala pastirčićima, dvanaestogodišnjem Maksiminu Giraudu i petnaestogodišnjoj Melaniji Calvat 19. rujna

1846. Igrali su se čuvajući stada na brdu la Salette, blizu Grenobla.

Gospa je stalno plakala u vrijeme ukazanja, dok im je govorila o bogohuli, o neposvećivanju nedjelje, o neposluhu zakonima Crkve i o drugim grijesima. I završila je ovako: «NE MOGU VIŠE DRŽATI RUKU SVOGA SINA... TAKO JE TEŠKA».

Gospa je mudro savjetovala djeci: «AH, MOJA DJECO, MOLITE UJUTRO I UVEČER. KAD NEMATE VREMENA, RECITE BAREM OČE NAŠ, ZDRAVO MARIJO, A KAD IMATE VREMENA, MOLITE VIŠE».

Msgr. Philbert Bruillard, biskup Grenobla, objavio je 19. rujna 1851. sljedeće: «Gospino ukazanje dvoma pastirčićima 19. rujna 1846. na brdu u Alpama, župa La Salette, ima karakter istinitosti i vjernici mogu to vjerovati...»

19. rujna 1855. msgr. Ginoulhiac, novi biskup Grenobla, rezimirao je situaciju ovako: «Misija pastira je završena, počinje misija Crkve».

LOURDES (Francuska)

Samo četiri godine nakon što je papa Pio IX. proglasio dogmu o Bezgrješnom začecu Blažene Djevice Marije (vjerska istina u koju je dužan svaki katolik vjerovati), Gospa je to sama potvrdila. Naime, Gospa se 11. veljače 1858. ukazala četrnaestogodišnjoj Bernardici Soubirous, koja je toga dana sa svojom sestrom i jednom prijateljicom pošla u šumu nakupiti malo drva. Bernardica se uputila prema Masabjelskoj pećini, uzduž rijeke Gave. Izula se da bi prešla preko rijeke i u tom trenutku čula je kao šum vjetra. Podigla je glavu prema spilji. «Opazila sam gospođu obučenu u bijelo. Imala je bijelu haljinu, isto tako bijeli veo, plavi pojas i po jednu ružu na stopalima.»

Gospa se ukazala 18 puta. Tražila je pokoru za obraćenje grješnika. Pojavio se i izvor vode. I kad je jedna žena stavila bolesnu ruku, ruka je ozdravila. Rekla je Gospa za

sebe: «Ja sam Bezgrješno Začće».

Msgr. Laurence, biskup Tarbesa, priznaje istinitost ukazanja 18. siječnja 1962.

PONTMAIN (Francuska)

Bilo je to 17. siječnja 1871. Sve je na nogama. Ljudi maloga mjesta Pontmaina su u velikom strahu. Njemačke trupe su blizu sela, marširaju prema luci Laval... U francuskoj vojsci vlada panika. Na selu seljaci skrivaju što mogu sakriti, novac, posteljinu, hranu. Pojavila se epidemija tifusa.

Toga dana Blažena Djevice Marija ukazuje se pred štagljem dvojici braće: dvanaestogodišnjem Eugenu i desetogodišnjem Josipu Barbedetteu. Njihovo društvo čine Franjica Richer (11 g.) i Ivana Marija Lebossé (8 g.).

Oko 6 sati Ivana Destais, grobarica, ulazi u štagalj i priča što je čula o vojnicima, gdje je i August Friteau, polubrat Eugena i Josipa. U tom trenutku Eugen izlazi van, očekujući povratak polarne svjetlosti koju je vidio 11. siječnja; ali ovo sada što vidi nešto je drugo. «Što je lijepo», reći će za trenutak, «jedna gospođa obučena u tamnu plavo haljinu sa zvijezdama kao na svodu crkve. Koprana zatvara njezino fino i mlado lice. Nosi zlatnu krunu. Smije se i pruža ruke prema djetetu».

Djeca su sricala posljednji dio poruke: **„Molite, moja djeco. Bog će vas uslišati uskoro. Moj će se Sin ganuti”**.

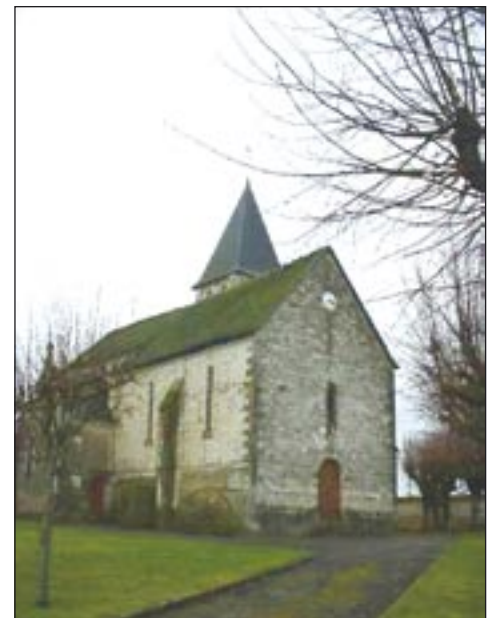
Što je Blažena Djevice Marija obećala, to je i održala. Iste večeri zaustavljene su njemačke trupe, tri dana kasnije bilo je definitivno povlačenje trupa, a 28. siječnja potpisano je primirje.

Msgr. Wicart, biskup Lavela, 2. veljače 1872. izjavljuje: «Blažena Djevice Marija uistinu se ukazala 17. siječnja 1871. Eugenu i Josipu Barbedetteu, Franjici Richer i Ivani-Mariji Lebossé u zaseoku Pontmain».

PELLEVOISIN (Francuska)

Estelle Faguette ima 33 godine. Služavka je kod gospođe de la Rochefoucauld u Pellevoisinu. Mjesecima se bori protiv neizlječive bolesti. Ono što joj je vratilo mir, bio je sakrament bolesničkog pomazanja. «Toga dana bila sam mirnija i često sam govorila: ‘Moj Bože, ti znaš bolje od mene što mi je potrebno, učini što ti se sviđa, samo da radošno činim žrtvu’.»

U 15 navrata Gospa će joj se ukazivati u jednom mjestu dvadesetak kilometara od

Chateauroux (Šatoru), a 15. prosinca imat će s njom posljednji susret.

Gospina poruka: „Ja sam došla za obraćenje grješnika. Blaga moga Sina su otvorena. Preporučam mir ne samo za tebe nego i za Crkvu i za Francusku. Izabrala sam maleme i slabe”.

U devetom ukazanju Gospa joj je pokazala škapular koji je nosila na grudima i rekla da joj se sviđa ta pobožnost. A nadbiskup Bourgesa, msgr. de la Tour d Auvergne, priznao je 1. studenoga 1876. škapular. I papa Leon XIII. također.

FATIMA (Portugal)

Još dok je trajao Prvi svjetski rat, Gospa se ukazala u malom mjestu Fatimi u Portugalu. Bilo je to u nedjelju, 13. svibnja 1917. Ukazala se u dolini Cova da Iria na jednom hrastu troma pastirčićima (Lucija 10, Franjo, 9 i Jacinta 6 godina). Posljednje, šesto ukazanje, bilo je 13. listopada 1917. a okupilo se oko 70 tisuća i vjernika i znatiželjnika. I toga dana dogodila su se dva čuda.

Cijelo dopodne kiša je lijevala kao iz kabla i nazočni su bili mokri do kože. Kad se Gospa pojavila, svi su bili suhi, kao da su bili na suncu.

Drugo čudo: ples sunca. Gospa je obećala Luciji za trećeg ukazanja ostaviti jedan vidljivi znak. Počelo je sunce plesati, skakati. Činilo se kao da je napustilo svoje ležište i da će pasti. Čuli su se povici: “Isuse, spasi nas! Gospe, pomozil!”

Posebice je naglašavala svakidašnje moljenje krunice, a za sebe je kazala da je Kraljica Krunice.

Ukazanja su priznata vjerodostojnim 1930. Franjo i Jacinta umrli su kao djeca i proglašeni su blaženim, a Lucija je umrla prije dvije godine.

BEAURAING (Belgija)

Gospa se ukazala 33 puta od 29. studenoga 1932. do 3. siječnja 1933. u Beauraingu, u biskupiji Namur. Vidioci su petero djece od devet do petnaest godina. Sva su se djeca odlučila kasnije za kršćanski obiteljski život. Gospa je došla donijeti nadu u jednom nemirnom vremenu. To je vrijeme između dva svjetska rata.

Ekonomska kriza je prisutna na svakom koraku. Nepravda i bijeda vladaju posvuda. Diktature žele srušiti čovjeka, a Crkvu su napustili oni koji su se oduševili ateističkim komunizmom ili nacionalsocijalizamom. Nikada nije bila beznađnija borba Dobra protiv Zla.

Dva puta u Beauraingu te, kako ćemo vidjeti, u Banneuxu, Blažena Djevica Marija će pozvati djecu na molitvu i dati im poruku nade: „Obratit ću grješnike. Ja sam Majka Božja, Kraljica Neba. Molite uvijek. Zbogom.”

Biskup Namura, msgr. Charue, priznao je 2. veljače 1943. štovanje Gospe u Beauraingu, a nadnaravnost ukazanja 2. srpnja 1949. jer su bila priznata dva čudesna ozdravljenja.

BANNEUX (Belgija)

Počeo je Prvi svjetski rat 1914. Stanovnici Banneuxa (biskupija Liege), posvećuju svoje selo Gospi. Sjećajući se ovoga događaja, selo će poslije rata biti nazvano “Banneux-Naša Gospa”. Nekoliko godina poslije, od 15. sije-

čnja do 2. ožujka 1933., Gospa se kao Djevica Siromašnih, osam puta ukazala maloj Marijeti Beco. Dakle, Gospa nije zaboravila da joj je ovo mjesto bilo posvećeno!

U Banneuxu Gospa daje svijetu poruku, koja je kao i uvijek vrlo evandeoska. Upućuje je najprije siromasima: „Ja sam Djevica siromašnih” i svima koji trpe „dolazim ublažiti patnju”. Poruka iz Banneuxa je univerzalna, jer će Gospa reći: „Ovaj je izvor namijenjen za sve nacije”. Marija nas poziva više puta “Molite mnogo! Zbogom! Biskup Liegea, msgr. Kerkhof, priznao je ukazanja 22. kolovoza 1949.

Mjesni biskupi službeno su priznali nadnaravnost događaja u slijedećim mjestima marijanske pobožnosti:

- 1061 - Walsingham (Engleska)
- 1531 - Guadalupe (Meksiko)
- 1580 - Vailankanni (Indija)
- 1830 - Rue du Bac (Francuska)
- 1846 - La Salette (Francuska)
- 1858 - Lourdes (Francuska)
- 1871 - Pontmain (Francuska)
- 1879 - Knock (Irska)
- 1917 - Fatima (Portugal)
- 1932 - Beauraing (Belgija)
- 1933 - Banneux (Belgija)
- 1947 - Tre Fontane (Italija)
- 1947 - L'Île Bouchard (Francuska)
- 1953 - Siracusa (Italija)
- 1973 - Akita (Japan)
- 1976 - Betania (Venezuela)
- 1968 - Zeitoun (Egipat, Koptska Crkva)
- 1981 - Kibeho (Ruanda)
- 1983 - Shoubra (Egipat, Koptska Crkva)
- 1995 - Civitavecchia (Italija)

IZ PROPOVIJEDI IVANA PAVLA II. NA DUHOVSKI PONEDJELJAK

U ZADRU 9. LIPNJA 2003.

Prije tri godine, na Duhovski ponedjeljak, blagdan Majke Crkve, Ivan Pavao Veliki, na svome stotom pastoralnom pohodu u inozemstvu - našoj Hrvatskoj - pohodio je i Zadar i ondje održao kod nas malo zamijećenu propovijed o Mariji Majci Crkve. U Papinoj riječi može se iščitati nešto što je nazočno u teologiji iza Drugoga vatikanskog sabora, naime, pojam "osjećaj vjere" kršćanskog puka koji prepoznaje učinkovitu nazočnost Marije - ne samo u prvotnoj kršćanskoj zajednici, nego i u kasnijim događajima u Crkvi. Neprevarljiv 'osjećaj vjere' i 'suglasnost u vjerovanju' među vjerničkim pukom djelo je Duha Svetoga, kako uči Sabor. Ako milijunska mnoštva koja su bila u Međugorju jednostavno vjeruju i priznaju nazočnost Neba i Gospe ovdje, ako to svoje iskustvo šire cijelim svijetom, onda se može reći da Duh Sveti djeluje i preko običnih vjernika koje čini svojim navjestiteljima u suvremenom svijetu. Nije li Papa - upravo u Zadru - gdje je i sročena Zadarska izjava o međugorskim događanjima, htio dati svoj tumač, svoju dopunu svemu onome što se zbiva među nama, u Međugorju, u Crkvi i svijetu te odati priznanje vjerničkom puku koji se ovdje okuplja iz dana u dan, u sve većem broju?

1. Naš se bogoslužni skup održava u ponedjeljak po svetkovini Duhova, na dan u koji slavite blagdan Marije, Majke Crkve. Ulo-mak čitanja, što smo ga upravo čuli, govori o Marijinoj nazočnosti u dvorani Posljednje večere, gdje je okružena prvotnom kršćanskom zajednicom. Mala skupina, sabrana u gornjoj odaji kuće (usp. Dj 1,13), moli i čeka. Kada pak dođe Duh Sveti, tada će se otvoriti vrata dvorane Posljednje večere kako bi se evanđeoskomu navještaju omogućilo da iziđe na jeruzalemske trgove i odatle krene putovima svijeta.

Djevica je i kroz stoljeća, upravo kao što je bila na dan Pedesetnice, nastavila biti duhovno nazočna s vjernicima i s njima zajedno moliti za neprestani izljev darova Duha na Crkvu, koja se suočava s izazovima što se javljaju u raznim povijesnim razdobljima.

Marija tako u potpunosti ostvaruje svoje majčinsko poslanje. Ona, naime, nije majka samo zato što je na svijet dala i što je hranila Sina Božjega. Ona je majka i zato jer je "Djevica, koja je postala Crkva", kako ju je volio pozdravljati Franjo Asiški (usp. *Franjevačka vrela*, 259), koji je - prema predaji - kroz Zadar prošao početkom XIII. stoljeća, za vrijeme svoga puta na Istok i u Svetu zemlju.

2. Okupivši oko sebe apostole i učenike, koji su bili izvrgnuti kušnji da pođu svojim putem, Djevica Marija ih je sve predala "ognju" Duha, koji će ih uputiti u pustolovinu poslanja. "Osjećaj vjere" kršćanskoga puka prepoznavat će učinkovitu nazočnost Marije ne samo u prvotnoj kršćanskoj za-

jednici, nego i u kasnijim događajima u Crkvi, i ne će se zbog toga ustručavati nazvati je kraljicom apostola.

Presveta Djevica, koja - prema pisanju evanđelista Luke - "pohranjivaše u sebi sve one događaje i prebiraše ih u svome srcu" (Lk 2,19), **nastavlja uvijek iznova pred oči vjernika stavljati povijesne događaje, koji su sastavni dio njihove vjere.** Marija, kao svjedok početaka i jamac vjernosti kršćanskih naraštaja, u svako doba ponavlja riječi, što ih je izgovorila na svadbi u Kani: "Što god vam rekne, učinite!" (Iv 2,5).

3. Marijine su riječi i njezin primjer *uzvišena škola života* u kojoj se školuju apostoli, kako oni jučer, tako isto i ovi danas. Marija ih neprestano pripravlja za poslanje svojom ustrajnom molitvom Ocu, svojom odanošću Sinu, svojim spremnim prihvaćanjem poticaja Duha.

... Od Marije, draga braćo i sestre, naučite biti vjerodostojni svjedoci i velikodušni apostoli, pružajući svoj doprinos velikome djelu nove evangelizacije. I uvijek imajte na umu da pravi apostolat kao preduvjet traži osobni susret s Isusom - Živim, Gospodinom (usp. Otk 1,17-188).

4. Presveta djevica ostaje uzor svima, koji slušaju riječ Božju i opslužuju je (usp. Lk 8,21). Kako onda ne bi mogao postojati duboki duhovni sklad između vjernika i Djevice koja izgovara svoj *Veliča*? Siromašni i ponizni iz svakoga vremena nisu pogriješili kada su *Mariju*, koja šuti, odabrali za svoju glasnogovornicu, i *Mariju*, koja služi, za svoju kraljicu.

I mi također pristupamo k Njoj, kako bismo od Nje naučili poslušnost i otvorenost Bogu. I mi se, hodočasnici trećega tisućljeća, također preporučujemo Njezinu zagovoru, kako bi Ona svojom molitvom poduprla našu vjeru, hranila našu nadu i učinila djelotvornom našu ljubav:

Sveta Marijo, Majko Božja i Majko naša,

sjeti se svih svojih sinova i kćeri,

i priteci nam u pomoć.

Vodi nas na susret s Kristom, koji je Put, Istina i Život.

Isprosi nam od Oca darove Duha Svetoga,

zaštitu od zamki i izbavljenje od zla.

Pomozi nam da u svakoj prilici svjedočimo

o rodnosti ljubavi i istinskome smislu života.

Nauči nas s Tobom zajedno graditi kraljevstvo Tvoga Sina,

Kraljevstvo pravde, ljubavi i mira.

Moli za nas i budi nam zaštitnicom sada i uvijek.

I Tebi - koja si također

Gospa Velikoga Hrvatskog Krsnog zavjeta,

Kraljica Svete Krunice -

povjeravamo danas sebe,

zemlju ovu svu i narod sav hrvatski.

GOSPA JE DOŠLA DUHOVNO NAS OBOGATITI

Marinko Ivanković svjedok je događaja u Podbrdu od drugoga dana ukazanja. Od toga vremena sa svojom suprugom Dragicom gotovo je svaki dan na sv. Misi. Susjed vidjelaca, štitio ih je i pomagao te privođen na saslušanja u miliciju i Udbu.

• **Marinko, gdje ste se zatekli na prvi dan ukazanja, 24. lipnja 1981.?**

U to sam vrijeme živio u mojim Bijakovićima, u Podbrdu, a kao automehaničar sam radio u Mostaru kamo sam svaki dan odlazio svojim kombijem. Obično sam sa suprugom na Ivandan odlazio sv. Ivi u Podmilačje kod Jajca, no te godine nisam mogao otići jer smo morali dovršiti popravak autobusa. Kad sam se vratio s posla, sa suprugom sam izišao na piće, jer smo htjeli proslaviti sv. Ivu.

• **Kad ste saznali za ukazanje?**

Ujutro, 25. lipnja, kao i obično rano sam pošao na posao. Sa mnom su bili supruga Dragica, koja je radila na Čitluku, te Marija Pavlović i Vicka Ivanković, koje su pošle u Mostar u školu na popravni ispit. Svako jutro sa mnom su putovali ljudi na posao u Čitluk ili djeca u školu.

Kad smo prošli crkvu, Marija me upitala znadem li da je sinoć Vicka vidjela Gospu. Iznenadio sam se prema stražnjem sjedalu gdje je Marija sjedila, te kazao da se ne šali s Gospom i Bogom. Ona je ponovila da je to istina, a onda je Vicka, koja je sjedila na prednjem sjedalu, do moje supruge, sve ispričala. Kazala je kako su Ivanka Ivanković i Mirjana Dragičević išle putem iza kuća i da je Ivanka u brdu ugledala Gospu. Njima se pridružila i Milka, da dotjera janjce i ovce iz ograde. Mirjana je pomislila da se Ivanka zeza, ali kad su se za nekoliko minuta vratili na to mjesto, Ivanka je opet ugledala Gospu. Gospu su tada također vidjele Mirjana i Milka. U tom trenutku k njima je došla i Vicka. Kad je Vicka ugledala Gospu, strašno se preplašila i pobjegla kući. U sobi je nekoliko minuta razmišljala o viđenom, te se vratila na isto mjesto. Tu je zatekla Ivanku, Mirjanu, Milku i dva Ivana, Ivana Dragičevića i Ivana

Ivankovića. Gospa je malog Isusa držala u ruci te ga svojim velom pokrivala i otkrivala. Poslije toga ih je s obje ruke pozivala k sebi. Kako su svi bili u strahu, nitko nije otišao Gospi.

• **Jeste li 25. lipnja bili s djecom na ukazanju?**

Kad sam se vratio s posla, otišao sam kod Ivana Dragičevića, koji mi je od riječi do riječi ponovio Vickinu priču. Tada sam znao da djeca govore istinu, jer se u našem mjestu nitko ne bi šalio s Bogom i Gospom, tako smo svi odgajani.

Kasnije sam otišao kod ženina brata u Miletini, pomoći u zidanju kuće. Iz Miletine sam pošao oko šest, šest i trideset, kroz Vasilje, Šege i Čiliće u Podbrdo. Na ulici sam zatekao narod iz Podbrda, starijih ljudi, žena, djece, cura, momčića, njih stotinjak. Dok sam tu stajao nekoliko minuta, s brda su silazili Ivanka i Mirjana. Kad su došli do nas, Ivanka je vrlo čvrsto uhvatila svoju baku i počela jako plakati. Upitao sam Ivanku zašto plače. «Marinko, pitala sam Gospu za svoju majku, a Gospa mi je rekla, tvoja je majka sa mnom u raj, idi i slušaj baku.» Tada sam tješio Ivanku, da ne plače, umjesto plača Podbrdo bi se trebalo oriti od pjesme jer je vidjela Gospu, koja joj je rekla da je njezina majka u raj. «Kud ćeš veće sreće?», rekao sam joj. Nije ništa pomagalo, i dalje je držala baku i plakala.

Sve sam rekao svećeniku

U tom sam trenutku razmišljao kako bi bilo dobro otići reći svećenicima što se dogodilo u našem Podbrdu. Kad sam došao do župnog ureda, na terasi sam zatekao dvije časne sestre. Bile su to s. Vladimira Vučić i, ne mogu se sjetiti imena drugoj sestri. Rekle

Supruga i ja gotovo svakog dana idemo na Misu i nema govora o nekakvom umoru. Umor je kad ne idemo, a kad odemo na Misu svaki umor prođe.

su mi da fra Jozo nije kod kuće, da je prije tri dana otišao na duhovne vježbe u Zagreb. Dok sam pričao sa sestrama, iz kuće je izišao fra Zrinko. Kad smo se pozdravili, kazao sam mu o događajima u Podbrdu. Fra Zrinko mi je kazao: «Moj Marinko, ako je Bog nekomu dao dar da vidi Gospu to je za njega, a ne za druge.» Vratio sam se i otišao u Vickinu kuću. Tu sam zatekao Vicku, Mariju, Mirjanu, Ivanku, Jakova. Bili su svi osim Ivana. Kad sam došao u kuću, Marija mi je veselo rekla da je vidjela Gospu. Naime, ona je zamolila Vicku i ostale, kad su pošli na mjesto ukazanja, ako opet vide Gospu da i nju pozovu. Kad su djeca vidjela Gospu u brdu, netko je dotrčao to kazati Mariji, koja je odmah pošla, zapravo je trčala uz brdo. Kad je došla, zatekla je Ivanku, Mirjanu, Vicku i Ivana kako kleče, pa je i ona kleknula. Kad je Marija kleknula, najprije je vidjela svijetli oblak, a nekoliko trenutaka iza toga najprije je vidjela Gospinu glavu, te poslije toga, polagano, pokazala joj se Gospa. Vidjela je i gdje Gospa priča s njih četvero, a da sama ništa nije razumjela. Osim Marije, i Jakov je ispričao da je također vidio Gospu. Dotrčao je, kao i Marija, kleknuo, i vidio kako Gospa s njih četvero priča, a on ništa nije razumio.

• **Kad su počeli Vaši problemi s milicijom?**

Djeca su probleme s milicijom prvi put imala u subotu. Ja tu subotu nisam išao na

posao, a oko devet sati prije podne pred Vickinom kućom vidio sam 4-5 ljudi iz općine i milicije. Vicka nije bila kod kuće, pa su otišli kod Ivanke. S Ivankom su pričali i ružili je, u smislu «Kako ti, djevojka, tako izmišljaš, ako budeš tako radila i pričala niti ćeš završiti školu, niti ćeš naći posao, niti ćeš se ikada udati...» Htjeli su je odvratiti od priča o Gospi.

Bilo je i grubosti

Ja sam probleme imao nakon Petrovdana. Taj je dan bilo zadnje ukazanje na Podbrdu, bilo je preko dvadeset tisuća ljudi, a sutradan su me odveli u miliciju u Čitluku. Kad sam se vratio s posla, pred kuću je došao komandir milicije i kazao mi da moram u SUP u Čitluku. Otišao sam svojim kombijem, bilo je to nešto iza podne, a iz SUP-a su me pustili oko 2 i 30 iza ponoći. Htjeli su znati sve o vidiocima, koliko koje ima braće i sestara, gdje im rade očevi, što su pitali Gospu, što je Gospa odgovarala... Nisam imao nikakve bojazni, sve sam im kazao, jer sam te ljude iz milicije dobro poznavao, održavao sam njihova milicijska vozila. Bio sam slobodan. U ispitivanju su sudjelovali i agenti UDDBE, koje dotle nisam poznavao. Oko jedanaest u noći iz hodnika sam čuo neku galamu. Trajalo je to petnaestak, dvadeset minuta, nakon čega su njih četverica upala u moju sobu. Četvr-

toga, krupnog čovjeka, nisam poznavao. Taj je vikao na mene, psovao, prijetio, optuživao me da ja «s djecom manipuliram i izvodim igre». Kad sam mu odgovorio da ja nemam vremena za manipuliranje, jer radim, obrađujem vinograd, te dodao kako djecu dobro poznajem i znam da ne lažu, taj me je dva puta udario šakom ispod oka. Nakon toga nisam više htio odgovarati, zašutio sam. Kako nisam htio razgovarati, napravili su zapisnik koji sam potpisao, a oni su mi rekli da budem kući jer će me još trebati. Kod zgrade milicije čekali su me supruga i Mate Pavlović. Također su me nekoliko puta ispitivali i u mostarskoj UDBI. Nisam znao što se događa, a sutra su mi kod kuće kazali da su to galamila djeca-vidioci koji su tražili da me puste iz milicije.

• **Vi i Draga gotovo svakog dana idete na Misu. Je li bilo trenutaka da ste se umorili?**

Ne, umor je kad ne idemo, a kad odemo na Misu svaki umor prođe. Prve tri godine svaki dan sam jednom ili dva puta išao na Brdo ukazanja, premda su mi pete bile ispucale. I sada idemo na Brdo, obvezno svaki dan u korizmi, za devetnicu, pred Božić... Gospa je došla da nas duhovno obogati i to je najveće bogatstvo. Uopće se ne stidim kazati da do Gospina ukazanja nisam imao Bibliju u kući, a sad ih imam tri.

MORAMO BITI PRIMJER

Grgo Vasilj je mještanin župe Međugorje, 1981. je imao nešto više od trideset godina. Uvijek se, pa i danas, bavio poljodjelstvom. I do te godine bio je praktični vjernik, a od tih uzbudljivih dana, može se kazati, osim na nedjeljnu, svaki dan ide i na večernju sv. Misu. Obljetnica je prigoda za kratko podsjećanje na prve dane.

• **Kad ste čuli za ukazanja i što ste u tim trenutcima pomislili o dječjim izjavama?**

Vijest sam čuo drugi dan, u robnoj kući u Čitluku. Jedan me prodavač pitao što se to događa u nas u Bijakovcima. U prvim sam trenutcima bio rezerviran više nego što treba. Neki naši župljani odmah su povjerovali, a sjećam se riječi pok. Janka Vasilja, koji je kazao: «Vidjet ćete, u Međugorju se događa velike stvari.»

• **Kad ste otišli na Podbrdo?**

Na Podbrdu sam bio treći dan. Uskoro se u crkvi počela slaviti Misa, pa smo išli gotovo svaku večer jer nas je nešto silno nosilo. Nisam išao samo ja, već sva moja obitelj, i sve obitelji iz župe, svi smo išli na večernju Misu. Jest to bilo vrijeme velikih radova na njivi i vinogradu, ali se odjedanput našlo vremena za svakidašnji odlazak u crkvu. Crkva je stalno bila puna župljana, i dobro bi bilo da je to netko snimao, da danas vidimo kako je to bilo -možda bi nas povuklo da smo opet takvi. Radilo se o zanosu, ali ne samo o njemu - radilo se o živoj vjeri koja se samo u to vrijeme mogla doživjeti.

• **Jesu li se ljudi mijenjali?**

Bilo je puno promjena. Čovjek je bio spreman pružiti ruku pomirenja. Ali, kako život traje svaki dan, a mi smo na Zemlji, a ne u raju, prolazimo iskušenja. Oni koji su ustrajali, nastavili moliti, više su bili spremni živjeti u miru s drugima. Oni koji nisu molili teže su dolazili do mira i promjene.

Vodio nas je prst Božji

• **Bili ste svjedok obrane na suđenju fra Jozi Zovki. Kako je doživljeno fra Jozino uhićenje?**

Ljudi su o tome napisali i knjige, može se o tome dosta govoriti. Kad je fra Jozo odveden bili smo navečer u crkvi na Misi, bilo je vruće i bila je puna crkva. U jednom je trenutku izišao fra Zrinko (međugorski kapelan) i sa suzama u očima kazao da je to jutro fra Jozu milicija odvela u nepoznatom pravcu. Nakon tih fra Zrinkovih riječi čuo se plač u crkvi, ali su ljudi bili nekako ponosni, znali su da komunisti nemaju zadnju riječ. Fra Jozo je propatio, ali sigurno se Gospodin preko njega proslavlja.

• **Od Vas je zahtijevano da lažno svjedočite protiv fra Joze?**

Traženo je to od mene, pozvao me na razgovor jedan zaposlenik u tadašnjoj vlasti. Kad sam od kuće pošao na razgovor malo sam se bojao, pa sam molio Zdravomariju i na riječ *Marijo* tolika je sigurnost u mene dolazila da se ničega nisam plašio. Takav sam osjećaj posebno imao kad sam prolazio kraj stare crkve. Pritisak je na mene vršen u školi u Bijakovcima, govorili su protiv fra Joze, ali na me nisu mogli utjecati. Bog je sve držao u svojim rukama i zato oni koji su htjeli sve srušiti nisu ništa mogli učiniti. Bilo je svega, suza i radosti, ali nas je sve vodio prst Božji.

• **Kad ste povjerovali u istinitost dječjih riječi?**

To kod mene nije došlo odjednom. Najprije me je nešto povuklo na molitvu i kroz molitvu, jednostavno sam bio siguran. Ne znam kako, ali bio sam sto posto siguran da djeca govore istinu.

Zanos i čvrstina u vjeri danas nisu kao nekad

• **Naša je župa danas svjetsko središte molitve. Kakvom vidite župu danas, a kakvom prije četvrt stoljeća?**

Ima i danas, kao i tada, dosta dobrih stvari. Ipak, zanos i čvrstina u vjeri nisu kao nekad. Moja baka mi je pričala kako se u nas i prije sto godina molila krunica, i to sva tri dijela. Imamo molitvu, imamo ukazanja, pa bi dobro bilo upitati se kako je danas. Čak bih mogao reći da i naši svećenici trebaju na tome malo više raditi, ne zato što oni nisu dobri, već zato što mi nismo dovoljno dobri.

• **Kad susretnete stranca, hodočasnika, što mu kažete?**

Kad vidim tolike ljude, često razmišljam i sam sebi kažem da pogledam te ljude, njihovu upornost i vjeru. Novac ne smije biti na prvom mjestu, premda se mora živjeti i zarađivati. Kad sam više u molitvi jasnije mi je da hodočasniku treba pružiti ono po što je on došao. Moramo mu biti primjer, svi smo na to pozvani. Hodočasnik na nama treba vidjeti ono što se ovdje događa. Nažalost, često nije tako...

Novac ne smije biti na prvom mjestu, premda se mora živjeti i zarađivati. Hodočasniku trebamo pružiti ono po što je došao. Moramo mu biti primjer, svi smo na to pozvani. Hodočasnik mora na nama prepoznati ono što se ovdje događa. Nažalost, često nije tako.

PRIČA ZAPOČETA 24. LIPNJA 1981. NA SEOSKOM PUTU U BIJAKOVIĆIMA

Ivan Bor

Ivandan 1981., kao i svake godine do tada, bio je blagdan u nisci onih dana koji se s nestrpljenjem očekuju. Ponajprije poradi duhovne okrjepa, a potom i zbog odmora od naporna fizičkog rada na njivi i u vinogradu. Naime, treba se prisjetiti, prije dvadeset pet godina pučanstvo sela međugorske župe, ali i šire okolice, bavilo se gotovo isključivo ratarstvom - uzgojem duhana i vinove loze, od čega se živjelo. Da bi se dobila predodžba bijakovskih i međugorskih njiva u ono vrijeme, dostatno je zatvoriti oči i zamisliti te njive prekrivene duhanom i mjestimice zasađene vinovom lozom. U lipnju je svaki komadić zemlje bio pomno obrađen, bez i jednoga korova, poput vrta. Na tim njivama izrasle su kuće, pansioni, hoteli, restorani i kafići koje hodočasnik danas zatječe u Bijakovićima i Međugorju.

Šetnja makadamskim putem

Naravno, od poljoprivrede se, s jedne strane zbog malih površina, s druge zbog niskih cijena proizvoda i nije moglo živjeti, pa su mnogi, već početkom dvadesetoga stoljeća, iseljavali u prekomorske zemlje, poglavito u Južnu i Sjevernu Ameriku. Velik broj mladih dom i zaposlenje potražio je u gradovima Bosne i Hercegovine i Hrvatske, a značajan dio ljudi u punoj životnoj snazi nalazio se na «privremenom radu» u europskim zemljama - Njemačkoj, Austriji, Švedskoj... kako bi zaradili nešto novca za izgraditi kuću, školovati djecu, život učiniti ugodnijim.

Lipanj je i vrijeme vrućina, završetka školske godine, dolaska djece iz gradova svojoj rodbini ili povratka sa školovanja. Svaka, pa i dječja ruka, bila je velika pomoć u poslu, pogotovu nizanju duhana ili čupanju trave za krave i janjce.

U takvu životnom ozračju počinje priča na seoskom putu u Podbrdu u Bijakovićima, priča koja je ponajprije uzbudila mještane i svećenike, uznemirila vlast te se prenijela, ponekad poput silnoga vjetra, a ponekad poput tihe rijeke, do kraja Zemlje i traje sve do danas - stubokom mijenjajući samo lice Zemlje.

Ivandan je dakle bio jedan od dana odmora od teških poljoprivrednih poslova. Svatko je taj dan otišao na sv. Misu, ranu ili pučku, a popodne su stariji pogledali na kojoj njivi sutra treba brati duhan, ima li bolesti u vinogradu i treba li ga prskati. Djeca imaju vremena za svoje obveze, zapravo za druženje i igru. I njih nekoliko iz Podbrda polazi makadamskim putem, u šetnju. Ni ne sluteći s kakvim će uzbuđenjem završiti taj dan i otvoriti se toliki dani milosti.

Žena s djetetom

Ivanka Ivanković i Mirjana Dragičević toga su popodneva pošle u šetnju. Ivanka je, iznenada, nedaleko od puta, u kamenjaru, ugledala ženu s djetetom u naručju kako im maše da se približe. Kad je Mirjana kazala što vidi, dobila je odgovor: «Ajde, kakva Gospa - otkud će se nama ukazati Gospa!» I brzo su pošle prema kućama, gdje su susrele Mil-

ku, te potom Vicku, Ivana Ivankovića i Ivana Dragičevića. Radoznali, vratili su se gdje je Ivanka vidjela Gospu i svi su je vidjeli. Od straha, pobjegli su kući, pričajući što su vidjeli. Tko im je mogao povjerovati? Premda je riječ o selu, kraju i narodu gdje je vjera još čvrsta, obitelji zdrave, nije jednostavno povjerovati u dječje priče. No djeca nisu odustajala od svojih iskaza. Sutradan, 25. lipnja, u isto vrijeme, došlo ih je više, a Gospu su vidjeli: Ivanka Ivanković Ivanova, Mirjana Dragičević Jozina, Vicka Ivanković Perina, Ivan Dragičević Stankov, Marija Pavlović Filipova i Jakov Čolo Antin.

Već treći dan okupilo se mnoštvo naroda, jer se vijest munjevito proširila. Djeca su, ispunjena radošću, bez skrivanja prenosila što Gospa govori i što traži. Postavljali su i pitanja, kako ih je tko savjetovao, ali su najviše molili. Odmah nakon vijesti o ukazanju, počele su dvojbe, sumnje, progoni.

Sumnje, pritisci, progoni

S jedne strane, svećenici su mislili da im komunistička vlast podmeće, koristeći nevinu dječicu, kako bi imala razloge za progon Crkve i vjernika. U progono Crkve ta je vlast imala i odveć bogato iskustvo i bila spremna na sve. S druge pak strane, vlast je sve smještala u kontekst antidržavne, antisocijalističke crkvene djelatnosti. Odmah je ta vlast zagrmljela da «ne će dopustiti rušenje socijalističkog ustroja, rušenje bratstva i jedinstva», prijeteći fratrima, ispitujući djecu i mještane. Ponetko je sumnjao na drogu, ponetko spominjao halucinacije, a viđio su letjeli svojoj Gospi, Kraljici Mira, dok se narod spustio na koljena i molio. Uhićen je i osuđen župnik fra Jozo, također su zatvoreni i osuđeni fra Ferdo Vlašić i fra Jozo Križić, kažnjavani su novčanim i kraćim zatvorskim kaznama mještani - ali je sve bilo uzalud. Gospine su riječi na sve to bile: «Draga dječice, ne bojte se, molite, otvorite svoja srca mome Sinu.»

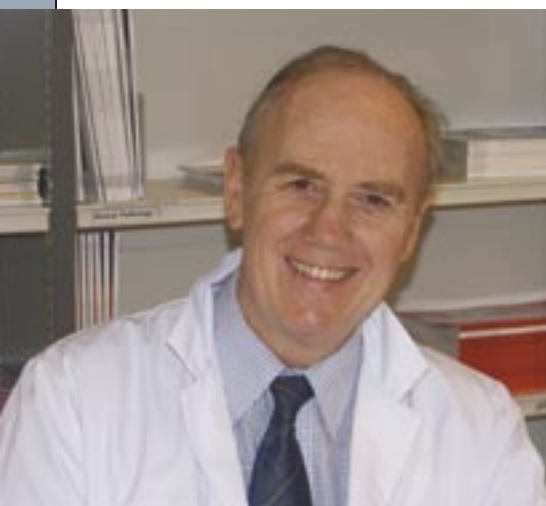
Progoni tih prvih dana su nastavljeni, a vjernici, već i iz drugih zemalja, dolazili su na večernji molitveni program, ispovijedali se, molili krunicu, vapili Gospi za duševnim i tjelesnim zdravljem.

Priča započeta na seoskom putu u Bijakovićima na Ivandan 1981. Gospina je priča, poziv i znak našem vremenu. Nije je mogla zaustaviti ničija sumnja i nikoja podmetanja. S tom pričom ušli smo u «milosno vrijeme» - tako ovo vrijeme u svojim porukama zove Kraljica Mira. Tolika svjedočenja o obraćenju, duhovnom i tjelesnom ozdravljenju, ispovijedima i molitvama koje su oživjele i zaživjele u obiteljima svih kutova Zemlje, samo su kapljice velike matice koja umiva svijet.

ONO ŠTO SE DOGAĐA U MEĐUGORJU TREBA BITI OZBILJNO SHVAĆENO

Prof. Henri Joyeux, koji je 1985. i 2005. obavio znanstvena istraživanja na međugorskim vidiocima, govori o svojem istraživačkom radu s vidiocima i o svojem viđenju Međugorja. "Dvadeset godina kasnije, naš se zaključak nije promijenio. Nismo se prevarili. Naš znanstveni zaključak je jasan. Ono što se događa u Međugorju je ozbiljno, treba biti ozbiljno shvaćeno", kaže prof. Joyeux.

Prof. Joyeux je kirurg i onkolog, profesor na medicinskom fakultetu u Montpellieru, u Francuskoj, koji je najstarija još uvijek aktivna medicinska škola u Europi. Zbog njezine reputacije, u toj se bolnici liječe bolesnici iz cijele Francuske, a sve više i iz cijele Europe.

- Kako je došlo do toga da ste odlučili vršiti znanstvena medicinska istraživanja na međugorskim vidiocima?

Strastveno me zanima sve što je ljudsko i, poput mnogih mojih kolega znanstvenika, želim to razumjeti. Napose želim razumjeti ono što je još obavijeno velom tajne, ono što još ne razumijemo. Od 1980., otkad sam na čelu istraživačkog laboratorija o prehrani te odjela za kirurgiju tumora, susrećem se s najkonkretnijim mogućim vidovima ljudske egzistencije, ali sam savršeno svjestan toga da istraživanje može tek malo pomalo pomicati beskrajne granice neznanja.

O onome što se događa u Međugorju saznao sam slučajno, kad sam 1984. pozvao oca René Laurentina da održi jedno javno predavanje u Montpellieru. Govorili su mi da će njegov dolazak i predavanje na temu Ukazanja u Međugorju privući više od 1000 ljudi. Tako je i bilo.

Kad sam ga pozvao, otac Laurentin mi je dao do znanja da bi želio organizirati znanstvena istraživanja kako bi na najozbiljniji i najrigorozniji mogući način proučio što se to događa kod mladih vidjelaca u tadašnjoj Jugoslaviji.

Pitao sam ga koju vrstu znanstvenika traži. Izjavio je da želi osobe koje su nepristrane, niti za niti sistematski protiv, jednom riječju, znanstvenike koji su otvoreni a ne alergični na takozvane „izvanredne“ fenomene. Toga ima.

Nekoliko mojih kolega i ja osobno držali smo se za takve. Moje stajalište prema takvim fenomenima bilo je više negativno, jer sam vrlo nepovjerljiva osoba.

Nekoliko mjeseci ranije napisao sam kratki vrlo negativan izvještaj za jednog crkvenog dostojanstvenika o jednoj takozvanoj vidjelici poljskog podrijetla koja je govorila da je u neposrednom doticaju s Djevicom Marijom... Trebalo mi je određeno vrijeme da bih jasno raspoznao prijevaru, pa sam to i napisao u povjerljivom izvještaju mjesnom biskupu biskupije u kojoj je živjela ta osoba. Bio sam, dakle, pripremljen za tu vrstu poslanja, i moram iskreno reći da sam prije odlaska mislio da ćemo i tamo kamo idemo otkriti prijevaru.

Mislio sam, otkrit ćemo tamo prijevaru

Naravno, okružio sam se priznatim specijalistima da bih mogao ostvariti solidan protokol istraživanja: jedan

profesor neurologije – specijalist za električne ritmove u mozgu; jedan specijalist za vid, drugi za sluh, dva liječnika opće prakse od kojih je jedan bio znanstveni istraživač. Pojednostiti tih znanstvenih istraživanja čiji sam bio koordinator objavili smo zajedno s ocem Renéom Laurentinom u knjizi *Etudes médicales et scientifiques des apparitions de Međugorje*. Od 1986. do danas ta je knjiga bila prevedena na više jezika, a deset godina kasnije doživjela je drugo nepromijenjeno izdanje.

- Riječ je o skupini eminentnih stručnjaka koji se inače ne bave događajima te vrste...

Znali smo da ćemo se zbog te vrste istraživanja izložiti kritici svojih kolega. Kritike nisu nedostajale, one se i danas nastavljaju, napose zato što smo zaključili da je ono što se događalo i što se još i dan-danas događa u Međugorju doista ozbiljno. Da smo otkrili prijevaru, vjerojatno bismo primili mnoge pohvale. Mi zapravo nismo tražili ni počasti ni klevete.

Vidioci su savršeno normalni ljudi

Mediji su bili ljubazniji, napose francuski Paris Match koji je vjerno prenio rezultate testova koje smo proveli. To su znanstvena istraživanja. Iako ih nije lako protumačiti, jer mi ne dokazujemo „da se Gospa ukazuje ljudskim bićima u Međugorju“, ipak su vrlo zanimljiva jer dokazuju da mladi vidioci nisu bolesni, da ne sanjaju, da njihov mozak vrlo dobro funkcionira, da nema ni epilepsije, ni katepsije... kratko rečeno, oni su savršeno normalni i dobro integrirani u moderni svijet. Oni su danas, uostalom, svi u braku i imaju djecu. Žive u realnom a ne u virtualnom svijetu. Zdravi su tijelom i duhom, što je ključno, i ne zbijaju šale s ljudima koji dolaze u velikom broju (iz najrazličitijih razloga, i sve ih treba poštivati) u Međugorje, u to mjesto koje zrači posebno ozračje duhovnosti, mira i smirenosti kakvu nisam nikada i nigdje drugdje vidio. Usput napominjem da je krajobraz toga mjesta doista prikladan za prihvaćanje masovnih okupljanja i da su domaći ljudi vrlo prijazni. Ljudi se u Međugorju osjećaju dobro. Čak i najveći nevjernici koji su tamo otišli, sami ili s obitelji, vratili su se duboko dimnuti ili čak potreseni tim mjestom na granici Istoka i Zapada.

Mostar i njegovi minareti udaljeni su tek tridesetak kilometara od Međugorja, nalazimo se u Bosni i Hercegovini, u maloj državici u kojoj živi pučanstvo katoličke, pravoslavne i muslimanske vjere.

- Predstavljanje članova dviju ekipa - iz 1985. i 2005. god. - sažetak rezultata...

Ekipa iz 2005. bitno je drugačija od one iz 1985. godine. Naveo sam koji su specijalisti bili nazočni u misiji od prije 20 godina. Snimili smo velik broj tih izvanrednih fenomena koje nazivamo „ukazanje“, „ekstaza“... Nekoliko osoba je na najdetaljniji mogući način analiziralo sve te fenomene i mogli su ustanoviti određene simultanosti kod vidjelaca za vrijeme ekstaze. Tražili smo prijeveru ispitujući, snimajući te fenomene stotine puta kamerom i drugim sredstvima. Naša ekipa, kao i kasnije jedna ekipa Austrijanaca i Talijana, obavila je najstrože psihološke testove. Jednoglasni zaključak je da su svi ti mladi vidioci, koji su u međuvremenu postali odrasli ljudi, zdravi kako fizički tako i psihički, u osobnom, obiteljskom i društvenom životu. Može se reći da su zdraviji od općeg prosjeka u Francuskoj.

Ekipa iz 2005. bila je manja. Izvrsno mi je pomagao dr. Philippe Loron, neurolog međunarodnog ugleda koji radi u velikoj bolnici Salpêtrière u Parizu. Donio je vrlo kvalitetan ultramoderan materijal za snimanje i istraživanje. S nama su došle još četiri osobe, dva muškarca i dvije žene, koje još nikada nisu bile u Međugorju. Gledali su novim očima i izrazito kritički, jedan od njih je specijalist za snimanje mozga i dišnih organa. Snimali smo i testirali dvoje vidjelaca, Mariju i Ivana, prije, za vrijeme i poslije ekstaze 25. lipnja 2005. Naši su aparati bili mnogo moderniji od onih koje smo koristili 1985., koje smo prošvercali preko granice tadašnje Jugoslavije. Još se sjećam batina koje sam jedne godine dobio od jednog carinika koji je bio popio malo previše... Sretan sam što se danas može ići u Međugorje bez ikakvih poteškoća i bez opasnosti, budući da je rat završen.

Rekli su nam: Pitat ćemo Gospu

- Što vas se najviše dojmilo u radu s vidiocima?

„Vidioci“ su jednostavni ljudi, lako im se može pristupiti. S godinama su naučili jezike i s njima se može razgovarati na engleskom, njemačkom, talijanskom, i malo na francuskom. Nisu lako prihvatili istraživanja. Kad smo 1985. god. stigli, ostavili smo svoje aparate u jednoj maloj prostoriji pored crkve. Od mjesnog autoriteta, hoću reći od župnika i njegovih suradnika, dobili smo potrebnu suglasnost. Imali smo dakle zeleno svjetlo za postavljanje svojih velikih aparata sa snimanje, ali smo izgubili iz vida činjenicu da nam je župnik prethodno napomenuo: „Oni su slobodni prihvatiti ili odbiti istraživanja.“

Naivno i pogriješno, mislili smo da će oni biti poslušni župniku. Velika pogriješka. Bili smo ipak puni pouzdanja. Znali smo da radimo častan i znanstveni posao i nismo vjerovali da će nas odbiti. Da se to dogodilo, naš bi zaključak bio: „Odbijanje znanstvenih istraživanja - vjerojatno strah od znanosti - sumnja na prijeveru.“

To je bila prva stvar na koju sam pomislio kad su oni

vidjeli sve naše aparate, i kad su odbijali naša istraživanja. Ne poznaju nas, mi dolazimo i namećemo svoju znanost... Odgovornima u župi Međugorje bilo je jako neugodno, jer smo prešli 2400 kilometara nizašto, vratit ćemo se s neugodnim osjećajem i sigurno će naš izvještaj biti negativan. To mi je i te kako odgovaralo jer sam nekoliko mjeseci ranije bio naišao na istu reakciju kod jedne lažne vidjelice u Lurdu. Bio sam dakle prilično zadovoljan.

Pred našom tvrdoglavom voljom da dobijemo pristanak vidjelaca koji su isto tako tvrdoglavo odbijali, najmlađi od njih, Jakov, našao je rješenje koje je i meni posve odgovaralo. Rekao je: Pitat ćemo Gospu.

I tada sam sebi rekao: evo, našli su način da izbjegnemo testove... Reći će nam da Gospa to ne želi i sve će biti riješeno. Naš izvještaj bit će negativan. Fenomen ekstaze dogodio se u našoj nazočnosti. Kad je ekstaza završila, vidioci su ustali i nekoliko njih reklo je župniku: Evo, pitali smo Gospu i ona je rekla: 'Djeco, dobro je da ste pitali, učinite to.'

Tražili su dopuštenje i dobili su zeleno svjetlo. Mi smo, dakle, za svoje testove dobili zeleno svjetlo ne od onih koji imaju ukazanja nego od same osobe koja se ukazuje. Nevjerojatno!

Od toga sam časa vidio potpunu preobrazbu tih mladih ljudi koji su prije tvrdoglavo odbijali naše znanstvene testove. Kao ovčice prihvatili su sve što smo od njih tražili. To me se duboko dojmilo. Imao sam dojam da možemo od njih tražiti sve, budući da su dobili zeleno svjetlo od Gospe.

- Jeste li osjetili išta što znanost i medicina ne mogu objasniti?

Naravno, budući da ni u jednom trenutku nismo mogli uhvatiti sliku ili zvuk osobe, Gospe, koju oni kažu da vide i čuju. Mogli smo ispitivati samo primatelje toga izvanrednog fenomena.

Ovdje su nemoćni i najmoderniji znanstveni testovi

Dvadeset godina kasnije naš se zaključak nije promijenio. Nismo se prevarili. Naš znanstveni zaključak je jasan. Ono što se događa u Međugorju je ozbiljno, treba biti ozbiljno shvaćeno. Nije na znanosti, pa bila ona i najrazvijenija, da kaže, da potvrdi ili da negira, da se „Gospa ukazuje u Međugorju“. To se, po mojem mišljenju, nikad ne će moći dokazati znanstvenim, pa ni najmodernijim testovima. To trebaju reći autoriteti Crkve. Napominjem da od 1981. do danas Crkva nikada nije osudila međugorska događanja; dopustila ih je, što nije njezin običaj kad fenomeni nisu ozbiljni. Zašto se Crkva još nije očitovala? Jednostavno zato što fenomeni nisu zaključeni.

Na kraju, rekao bih da me ne bi iznenadilo da se Crkva tek kad sve bude završeno pozitivno očituje o ovim fenomenima koji, uostalom, donose prilično iznenađujuće plodove u današnjem svijetu koji potresaju toliki problemi.

Plodovi su jednostavni - mir i smirenost koje mogu duboko iskusiti čak i oni najnevjerniji, čak i najveći agnostic. Isplati se otići tamo sam ili s obitelji. Ja sam bio 20 puta i sigurno ću opet ići.

- Kakav je vaš osobni stav i kako vidite Međugorje sada, nakon 25 godina?

Međugorje više nije malo selo. Zahvaljujući stanovnicima, mjesto se organiziralo, ostaje simpatično kao i nekada. 1984. i 1985. upoznao sam strah od komunističke vlasti koja je progonila vjernike i vidoice, zatim rat i strah od metaka i bombi. Sve je to na sreću završeno.

Osobno sam uvjeren da se u Međugorju događaju važne stvari. Mnoge sam potaknuo da odu u Međugorje: zdrave i bolesne, nevjernike i vjernike, vrlo skeptične redovnike, znanstvenike i ne-znanstvenike, mlade koji traže svoj put, teške narkomane... Svi su se vratili dirnuti tim mjestom, ozračjem koje zrači. Mnogi su o tome govorili i svjedočili; drugi su diskretno zadržali za sebe, u tajnosti srca, ono što su tamo primili.

Zahvalni smo vidiocima

Svim onima koji će čitati ovaj intervju mogu reći i potvrditi: Idite, ne ćete biti razočarani, vaše će vam srce biti zahvalno i vaši će bližnji to osjetiti.

Želim završiti srdačno zahvaljujući ocu Laurentinu koji je potaknuo naša istraživanja, svim odgovornima u župi koji su nam u posljednjih 20 godina ukazali svoje povjerenje, i naravno šaljući velik i prijateljski pozdrav vidiocima koji su stoički prihvatili katkada neobične testove kojima smo ih podvrgavali.

Zaključujem riječima da me ne bi iznenadilo kad bi jednog dana autoriteti Crkve priznali međugorska ukazanja. Crkva i samo Crkva donijet će svoj sud. Imajmo u nju povjerenja.

POHODI MAKARSKIH BISKUPA

fra Robert Jolić

Od 1615., otkada je osnovana (točnije, obnovljena) Makarska biskupija, područje Hercegovine, pa tako i Brotnja, obilazili su makarski biskupi. Takvo je stanje potrajalo kroz više od 100 godina, sve do 1735., kad je osnovan apostolski vikarijat u Bosni. Otada za područje zapadne Hercegovine pastoralno skrbe bosanski apostolski vikari. I to će stanje potrajati kroz više od sto godina, sve do 1847., kad je osnovan posebni apostolski vikarijat u Hercegovini. Otada do danas tim područjem upravljaju hercegovački apostolski vikari. Kako je u Bosni i Hercegovini 1881. uvedena redovita crkvena hijerarhija, vikarijat je te godine proglašen biskupijom. Već 160 godina za Hercegovinu pastoralno brinu hercegovački apostolski vikari i biskupi.

Fra Bartul Kačić-Žarković

Biskup makarski fra Bartol Kačić-Žarković (1615.-45.) u svojim izvješćima redovito spominje župu Brotnjo, pod upravom franjevaca iz samostana Sv. Križa u Živogošću, ali ne spominje imena franjevaca koji bi bili župnici ili župni pomoćnici u Brotnju. Tako se župa Brotnjo spominje u izvješćima iz 1626. (skupa sa župom Blatom imala je tada oko 300 obitelji) i 1636. (župe Brotnjo i Blato pohodio je biskup 1633. te u njima krizmao 1564 osobe i šest žena primio u Katoličku crkvu). Biskup navodi kako "u te župe i mjesta nije mogao ući nijedan katolički biskup otkad ih je turski car osvojio". Upravo stoga je i bio tako veliki broj nekrizmanih osoba na tome području; dakle zbog nedostatka biskupa gotovo su svi katolički vjernici, od djece (jer tada su se krizmavala već i malena djeca, počev već od 3. godine života) do staraca u visokoj životnoj, živjeli bez sakramenta krizme.

Fra Marijan Lišnjić

Sljedeći biskup koji je pohodio broćansko područje bio je fra Marijan Lišnjić, 1668. go-

dine (barem o tome pohodu imamo sačuvani spis). Sredinom travnja 1668. biskup je Lišnjić u Brotnju krizmao 800 vjernika. Župa je imala 2500 vjernika, koji su svi odreda bili dobri katolici, a činila su je sela Hamzići, Buhovo, Zvirovići, Tepčići, Dobro Selo, Jasenice i Blato. Služila su je dva župnika: fra Franjo iz kreševskog i fra Petar iz Imotskoga samostana. Međugorje se ne navodi kao zasebno selo, ali gotovo da nema dvojbe da je pripadalo župi Brotnju. Prigodom svoga pohoda biskup je raznim turskim činovnicima morao u Brotnju dati 8 škuda te sapunam šećera i peradi – kako bi osigurao slobodan pristup svojim vjernicima. Ipak ga ni «peškeš» nije spasio od batina i tamnice u Mostaru i nekim drugim mjestima.

Don Nikola Bijanković

Prošlo je opet više desetljeća dok je sljedeći biskup pohodio katolike u Brotnju. Češće su pohode, kao i do tada, sprječavali ratovi koji su se kroz više desetljeća, s kratkim prekidima, vodili između kršćanske i osmanlijske vojske. Makarski biskup Nikola Bijanković pohodio je 1721. godine Imotski, odakle se uputio na tursko područje svoje

biskupije, u Posušje, Mostarsko blato i Brotnjo. Biskupa su, uz dvojicu njegovih stalnih pratilaca svećenika, na tom putu po Hercegovini pratila i trojica franjevaca. Zapisano je kako su i sami muslimani biskupu donosili svoje bolesnike da nad njima moli, tražili od njega zapise te tražili da im blagoslovili vodu kojom će blagoslivljati zemlju protiv štetočina. Biskup je s petoricom svećenika jedva odolio silnom mnoštvu koje se htjelo isprovjediti. U tim krajevima biskupa nije bilo već 40 godina, pa su se krizmavali i starci od 60 godina.

Istina, već je 1703. biskup Bijanković pohodio Neretvu te je tom prigodom krizmao više od 1000 osoba, koje su došle od Mostara, Goranaca, Blata i Brotnja. Ipak samo Brotnjo pohodio je tek 18 godina kasnije. Vjernici iz Brotnja i drugih hercegovačkih područja dolazili su i u Roško Polje 1706., kad je isti biskup tu boravio punih šest dana. Tom je prigodom biskup krizmao oko 1600 osoba.

Don Stjepan Blašković

Posljednji makarski biskup koji je pohodio Hercegovinu bio je Stjepan Blašković, 1735. godine. Iste je godine Kongregacija za raširenje vjere čitavu Bosnu i Hercegovinu stavila pod jurisdikciju bosanskih apostolskih vikara. Blašković je o svom pohodu vodio veoma zanimljiv dnevnik. Bio je i u Međugorju: posljednje ručka u Blizancima, u kući Jure Ljolje, otišao je u selo Međugorje te odsjeo u kući Pere Vasilja, najboljeg stojećeg domaćina u čitavu Brotnju. Pero ga je primio sa svim počastima. Iz Međugorja je sutradan biskup napisao pismo ljubuškom kapetanu. Istoga dana prosljedio je u Gradniće.

STOPAMA MIRA

Radosna otajstva

Marija i Josip nalaze Isusa u hramu

RIJEČ

Dok je Isus stajao pred učiteljima i pismoznancima, vi ste ga zabrinuto tražili od susjeda do susjeda. Njegova mudra riječ nasuprot njihove ljudske riječi, vaša roditeljska muka nasuprot njihove muke, Isusovo poslanje nasuprot ovozemaljskim sponama. Mnogo godina kasnije sve je postalo jasno, imali ste pravo, izuzev njih, istina ne svih. Riječi su pretvorili u strjelice i odapeli ih na Isusa, skončao je poput najvećeg lupeža na križu, presudio mu je hudo srce s još huđim riječima. Umišljam si da bar donekle znam kako mu je bilo. I mene su šibale riječi, i mene su na križ vješali, sram me priznati kako sam se sve ponašao, ali, tvoj sin, moj brat, Kraljice mira, ruku mi pruži, oprosti mi na oporim riječima i ljepljivom strahu, pouči me da se učitelja, farizeja... ne trebam plašiti. Plašit nam je se, rekao je, samo naših riječi, rane koju zadajemo drugomu, prijateljstva razvrgnuta. Sada, nakon svega, okrećem glavu prema Križevcu, oprosti Isuse što te uvijek nisam imao pred očima. Na drugi način kušat ću riječi u sebi i oko sebe, uporno ću tražiti put do njih, slušati ih u hramu. Isus, Gospe, i danas zanosno na obali propovijeda, sjedam među okupljeno mnoštvo, slušam otvorena srca, nije me briga u što ubrojiti svakog pojedinog u krugu, briga me da nešto ne zaboravim, da nešto ne preskočim.

Miljenko Stojić

NE BOJ SE, JOŠUA!

Dr. fra Iko Skoko

Nakon Mojsijeve smrti, Izraelci su prešli preko rijeke Jordana i ušli u Obećanu zemlju pod Jošuinim (hebr. jehōšūā': Jahve spašava) vodstvom. Prije prelaska, Bog je obećao novom mladom vođi da će biti s njim, kao što je bio i s Mojsijem, i da ga ne će nikad napustiti. Tražio je od njega, čak mu i zapovjedio, da bude odvažan i hrabar, te da sve čini po Božjim uputama. Ako želi da bude sretno sve ono što bude činio, savjetovao mu je da ne ide ni desno ni lijevo od uputa, koje im je dao preko Mojsija. Hrabrio ga je riječima: „Ne boj se i ne strahuj, jer kuda god pođeš, s tobom je Jahve, Bog tvoj“. (Jš 1,9) Nakon tih riječi ohrabrenja, Jošua je pozvao svoje pomoćnike, glavare narodne, i dao im upute što trebaju činiti. Kao što su Izraelci čudesnom Božjom moći prešli po suhom dnu Crvenog mora pod Mojsijevim vodstvom, isto tako su prešli po suhu rijeku Jordan pod Jošuinim vodstvom. Rijeku su prešli samo oni, koji su se rodili na putu, jer su tijekom četrdeset godina hoda kroz pustinju pomrli svi oni koji su izišli iz egipatskog ropstva. Nakon prelaska obrezani su svi, jer tijekom putovanja kroz pustinju nije se vršio taj obredni čin. Nakon prelaska, počeli su jesti plodove ljudskog rada, zato je pre-

stala padati mana.

Prvi grad koji su Izraelci osvojili bio je Jerihon, jedan od najstarijih gradova na svijetu (*potječe iz 8. tisućljeća prije Krista*). Prije ulaska u grad Jahve je prenio Jošui da zapovjedi narodu da ne uzima ukletu. Ipak, nisu svi poslušali. Ratnik, koji se zvao Akan, sakrio je za sebe srebro, vrijedan plašt i zlatnu šipku. Zbog toga su Izraelci doživjeli poraz od Ajana. Taj poraz ih je sve obeshrabrio i uvukao u malodušje. Jošuu je obuzeo veliki strah. Tek nakon što su iz svoje sredine uklonili Akana, ponovno su zadobili Božju naklonost. Ponovno Jahve hrabri Jošuu: „*Ne boje se i ne strahuj*“ (Jš 8,1). Sličnim riječima je Jahve hrabrio Jošuu kad je pomagao Gibeoncima (Jš 10, 8), a i kod Meroma (Jš 11, 6).

Prije svoje smrti Jošua je održao oporštajni govor u kojem je poručio Izraelcima da čuvaju i vrše sve što je u Knjizi zakona Mojsijeva i da se drže samo Jahve, Boga svoga, ako žele živjeti u dobroj zemlji koju im je dao. Suprotno, ako se budu klanjali i služili drugim bogovima, nestat će ih iz dobre zemlje. Narod se zakleo Jošui: „*Služit ćemo Jahvi, Bogu svojem, i glas ćemo njegov slušati*“. (Jš 24, 24)

PROF. DR. HERIBERT MÜHLEN (1927.-2006.)

dr. fra Tomislav Pervan

Na samu svetkovinu Gospodnjega uzašašća na nebo - upravo kako je i želio - na početak devetnice Duhu

Svete, Gospodin je pozvao u vječnost mislioca i teologa prof. dr. Heriberta Mühlena, isluženog profesora dogmatike te povijesti dogmi na Katoličkom teološkom fakultetu u Paderbornu.

Promovirao s 24 godine iz filozofije doktorskim radom o *Bitku i osobi kod Ivana Duns Scotu*, franjevačkog mislioca iz 13. stoljeća. Potom ređen za svećenika 1955., a god. 1962. postigao doktorat iz teologije čuvenim djelom *Duh Sveti kao osoba*. Tim djelom postao svjetski poznat među teolozima. Bijaše to pionirski rad u novijoj teologiji o Duhu Svetome upravo u vrijeme održavanja Koncila u Rimu. Redoviti profesor dogmatike i povijesti dogmi postao god. 1964. u Paderbornu kad ga je papa Pavao VI. zajedno s Josephom Ratzingerom, današnjim Papom imenovao koncilskim teologom. Omiljeni predavač i profesor bio do svoje sedamdesete godine života.

Znanstveni ugled u cijelom svijetu postigao je svojim epohalnim djelima o Duhu Svetome i Crkvi. Kao koncilski teolog osjetio je duhovski zamah i proplamsaje Duha u Crkvi što ga je trajno duboko prožimalo i obilježilo. Do kraja svoga života bavio se pisanjem, ali i aktivnim pastoralnim radom zauzet oko obnove Crkve i društva snagom Duha Svetoga. Zadnjih godina života dovršavao svoje životno djelo o filozofiji međuljudskih odnosa *ja-mi*. Pravo osobe, pojedinca i njegove slobode, ali uvijek u surječju sa svijetom u kome živi. Čovjekovo *ja* ostvaruje se samo u zajedništvu i dolazi do svoga ispunjenja samo u zajedništvu, koje nam je predstavljeno u Presvetom Trojstvu - Otac, Sin i Duh Sveti. Duh kao ona osoba u Trojstvu koja tvori trojstveno *mi*.

Početak sedamdesetih godina zauzimao se kroz seminare za zbiljsku obnovu Crkve u Duhu Svetome. Promjena struktura ne će donijeti ništa, ako se ne obnovi pojedinac u Crkvi. Pisao temeljna popularna djela koja su mnogima pomogla do temeljnoga iskustva vjere i Boga. U Zagrebu na poziv pok. kardinala Franje Kuharića održao dva seminare, u lipnju 1979. te veljači 1980. Upravo je u to vrijeme započeo seminare evangelizacije u Crkvi među Hrvatima prof. dr. Tomislav Ivančić.

U svojim potonjim spisima i praksi prof. Mühlen se zauzimao poglavito za to da svaki odrasli kršćanin-vjernik, želi li biti istinski Kristov, treba obnoviti osobno svoj osobni krsni savez-zavjet s Bogom. Bog svakome čovjeku pruža ruku i na tu

Božju gestu treba odgovoriti svojim osobnim, životnim, punim *da*. Prepusti li se čovjek Bogu osobno, živi li svoj savez s Bogom, u njemu se razvija duhovna dinamika koja ga iznutra oblikuje te sili na misionarsko djelo u svijetu. Mnogo putovao i držao mnoštvo seminara i bogoslužja u kojima je vodio pojedince i grupe do osobnoga iskustva živoga Boga. Bio neumoran u životu i radu, a suvremenim bogotražiteljima bio katalizator za duboko obnovljeno zajedništvo s Bogom. Doživjeti Crkvu iznutra, doživjeti Boga iznutra, cijelim svojim bićem, to mu bijaše životno geslo i misija. Živjeti iskustvo živoga Boga izravno, osobno, u tijelu.

Njegova osobna želja i nakana bijaše kako teologija ne smije ostati zatvorena u četiri zida i ograničiti se na akademsko, sveučilišno ozračje, nego da mora voditi u vjerničku praksu i život. U konačnici je riječ o *uosobljavanju odnosa s Bogom*. To se ne događa moralnim pozivima, spisima, apelima, propovijedima, nego buđenjem čovjekove čežnje za Bogom. O tome je riječ u njegovu djelu *Crkva raste iznutra*. Crkva sve više gubi oslonac u društvu, pa se zato pojedinac mora osobno uključiti u život Crkve te opredijeliti za Isusa Krista.

Od samih početaka vezan je uz Međugorje. Međugorje je pohodio nekoliko puta sredinom osamdesetih godina minulog stoljeća. Uvijek se živo

zanimao za vidiocne te pastoralnu praksu u međugorskom molitvenom ozračju, a za posljednjeg našega razgovora obećao je bio, bude li mogao, pohoditi Međugorje, ove, jubilarne godine. Svog biskupa i prijatelja Joh. kard. Degenhardta te pomoćne biskupe iz Paderborna svojedobno potaknuo da pohode Međugorje krajem osamdesetih godina. Međugorje mu je bilo istinski proročki zov u našem vremenu, a ulogu vidjelaca u Međugorju vidi u proročkoj karizmi koja je uvijek živa u Crkvi.

Za svoga pohoda Međugorju 1986. u svome časopisu *Obnova u crkvi i društvu* dao i sljedeću izjavu o Međugorju i međugorskim porukama koje se vrijedno uvijek prisjetiti kad se promišlja ono što međugorski vidioci govore ili su kazali tijekom prvih godina ukazanja: "Kod nastanka poruka i proročkih riječi Bog ne stavlja izvan snage čovjekovu stvorenu zbiljnost ni stvorenu osobnu aktivnost kod pojedinca, nego je nosi, intenzivira, pročišćava te nadilazi kao izvorište te čovjekove snage. Bog se služi čovjekom ne kao neživim instrumentom tako da je svaka poruka i navještaj posredovan osobnim iskustvom, osobnim značajkama, ograničenostima, biografijom i društvenim okoljem navjestitelja. To se na temeljan i jedinstven način očituje kod nastanka knjiga Svetoga pisma... Treba se distancirati od svakoga pokušaja da se preko vidjelaca postavljaju konkretna pitanja Majci Božjoj ili da se iz poruka izvlače konkretne pojedinosti spram konkretnih pitanja".

Sam je osobno sastavio cijelu listu kriterija za razlikovanje duhova i u međugorskim porukama te smatra da bi svaku poruku trebalo ispitivati u svjetlu tih kriterija. Pritom se mogu pronaći tu i tamo formulacije koje smjeraju na ljudsko podrijetlo i suradništvo. Ali, zaključuje prof. Mühlen, "prema mome uvjerenju, kod ovih je poruka riječ o *istinskim* proročkim pozivima. Stoga je Međugorje signal kako u našoj suvremenoj Crkvi manjka proročka riječ."

U njemu je Međugorje izgubilo istinskog prijatelja i poštovatelja ovdje na zemlji, ali je zacijelo dobilo u Nebu zagovornika koji se radovao svim plodovima koji su potekli po Mariji u Duhu Svetome u suvremenu Crkvu i svijet.

Glasnik **MIRA**

Sve o događajima u Međugorju

i odjecima u svijetu i Katoličkoj

Crkvi čitajte u novom

mjesečniku - Glasniku mira.

Čitajte i preporučite drugima

Glasnik mira, mjesečnik

Informativnog centra "Mir"

Međugorje.

Surađujte u Glasniku mira,

pišite nam o svojim iskustvima.

Pretplatite se na Glasnik mira.

Godišnja pretplata [12 brojeva]:

30 KM/120 Kn

RADIOPOSTAJA
MIR
MEĐUGORJE

Jajce 87,8 MHz
Mostar 100,0 MHz
Banja Luka 107,8 MHz
Hercegovina 101,5 MHz
Labvanska dolina 100,0 MHz
Split, Južna Hrvatska 101,5 MHz
Sarajevo i Srednja Bosna 95,1 MHz
Banja Luka, Sjeverna Bosna 106,7 MHz
Sjevero-zapadna Bosna, Jajce 106,7 MHz
Dolina Neretve i Juž. Hercegovina 98,3 MHz
Rama, Kenjic, Sjeverna Hercegovina 104,7 MHz
Zagreb, Lika, Karlovac, Bihać, Sj. Hrvatska 107,8 MHz
Sisak, Graditka, Kutina, Ivančićgrad, Novska 106,7 MHz
Zenica, Žepče, Tuzla, Slavonski Brod, Posavina 100,1 MHz

Satelit: Europa, Bliski istok i Afrika
HOT BIRD 6° istočno

INFORMATIVNI CENTAR "MIR" MEĐUGORJE
RADIOPOSTAJA "MIR" MEĐUGORJE
Tel.: 036/851 100; faks: 036/851 300
E-mail: radio-mir@medjugorje.hr
Uživo na internetu: www.medjugorje.hr

PONEDJELJAK I UTORAK

7.30 h, 13 h	Sv. Misa na hrvatskom
Prije podne	Sv. Mise na raznim jezicima
Tijekom dana	Susreti po dogovoru
Poslije podne	Tiho klanjanje u Kapelici klanjanja
18 - 21 h	Večernji molitveni program i ispovijed
18 h	Radosna i žalosna otajstva krunice
19 h	Sv. Misa
20 - 21 h	Blagoslov predmeta, molitva za zdravlje duše i tijela, slavna otajstva krunice

SRIJEDA

7.30 h, 13 h	Sv. Misa na hrvatskom
Prije podne	Sv. Mise na raznim jezicima
Tijekom dana	Susreti po dogovoru
Poslije podne	Tiho klanjanje u Kapelici klanjanja
18 - 21 h	Večernji molitveni program i ispovijed
18 h	Radosna i žalosna otajstva krunice
19 h	Sv. Misa
20 - 21 h	Blagoslov predmeta, molitva za zdravlje duše i tijela, slavna otajstva krunice
22 - 23 h	Euharistijsko klanjanje

ČETVRTAK

7.30 h, 13 h	Sv. Misa na hrvatskom
Prije podne	Sv. Mise na raznim jezicima
Tijekom dana	Susreti po dogovoru
Poslije podne	Tiho klanjanje u Kapelici klanjanja
18 - 21 h	Večernji molitveni program i ispovijed
18 h	Krunica
	- U došašću, u božićnom vremenu i u vremenu kroz godinu: radosna otajstva i otajstva svjetla
	- U korizmi: otajstva svjetla i žalosna otajstva
	- U uskršnom vremenu: otajstva svjetla i slavna otajstva
19 h	Sv. Misa, blagoslov predmeta
20 - 21 h	Euharistijsko klanjanje

PETAK

7.30 h, 13 h	Sv. Misa na hrvatskom
Prije podne	Sv. Mise na raznim jezicima
Tijekom dana	Susreti po dogovoru
Poslije podne	Tiho klanjanje u Kapelici klanjanja
16 h	Križni put uz Križevac
18 - 21 h	Večernji molitveni program i ispovijed
18 h	Radosna i žalosna otajstva krunice
19 h	Sv. Misa, blagoslov predmeta
20 - 21 h	Čašćenje Križa

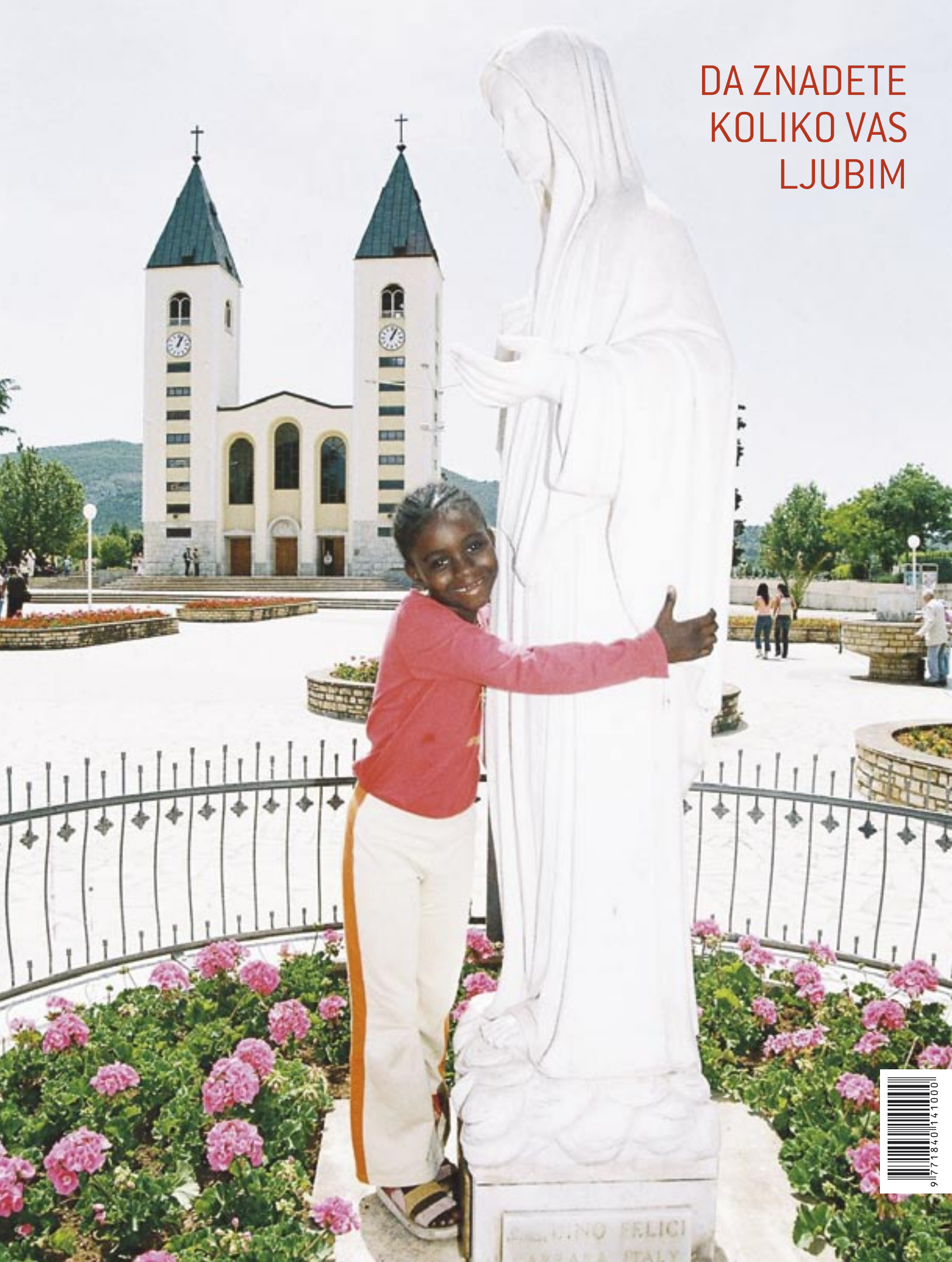
SUBOTA

7.30 h, 13 h	Sv. Misa na hrvatskom
Prije podne	Sv. Mise na raznim jezicima
Tijekom dana	Susreti po dogovoru
Poslije podne	Tiho klanjanje u Kapelici klanjanja
18 - 21 h	Večernji molitveni program i ispovijed
18 h	Radosna i žalosna otajstva krunice
19 h	Sv. Misa
20 - 21 h	Blagoslov predmeta, molitva za zdravlje duše i tijela, slavna otajstva krunice
22 - 23 h	Euharistijsko klanjanje

NEĐELJA I BLAGDANI

8, 11, 19 h	Sv. Mise na hrvatskom
Ispovijed	Prije podne za vrijeme Mise
Prije podne	Sv. Mise na raznim jezicima
Tijekom dana	Susreti sa svjedocima
Poslije podne	Tiho klanjanje u Kapelici klanjanja
16 h	Krunica na Brdu ukazanja
18 - 21 h	Večernji molitveni program i ispovijed
18 h	Radosna i žalosna otajstva krunice
19 h	Sv. Misa
20 - 21 h	Blagoslov predmeta, molitva za zdravlje duše i tijela, slavna otajstva krunice

DA ZNADETE
KOLIKO VAS
LJUBIM

DOMENICO FELICI
BARBARA ITAL